



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-175-25

Druk nr 1762
Warszawa, 25 września 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o imprezach turystycznych
i powiązanych usługach turystycznych oraz
niektórych innych ustaw.**

Projekt ma charakter deregulacyjny.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) prowadzić i aktualizować wykaz umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej „wykazem umów”:

a) w systemie teleinformatycznym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w art. 15ka ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764), albo

b) poza systemem, o którym mowa w lit. a, pod warunkiem terminowego przekazywania wykazu umów do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Zabezpieczenie finansowe, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, może być zapewnione przez zawarcie więcej niż jednej gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej, których jednostkowe sumy gwarancji mogą być niższe niż ta ustalona przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji, przy czym łączna suma gwarancji z nich wynikająca musi być nie niższa niż ta ustalona przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji. Jeden z podmiotów udzielających gwarancji musi być wskazany w treści gwarancji jako podmiot, o

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz ustawę z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym.

którym mowa w art. 16 ust. 2, a udzielone zabezpieczenia finansowe muszą obejmować ten sam okres.

2b. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, w tym w sposób, o którym mowa w ust. 2a, jest obowiązany udzielać podróżnym informacji o wszystkich obowiązujących w chwili zawierania umowy gwarancjach, uwzględniając w szczególności informacje o sposobie dochodzenia swoich roszczeń z tych gwarancji w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz o podmiocie, do którego należy kierować roszczenia.”;

2) w art. 9:

a) w ust. 1:

- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) przedmiot umowy;”,
- pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:
„5) łączną cenę usług objętych umową albo poszczególne kwoty, które składają się na łączną cenę, w przypadku, gdy te kwoty są podane w różnych walutach;
6) kraj i miejscowość albo kraj i trasę wykonania umowy oraz zakres terytorialny wykonywanej działalności objętej wpisem do rejestru;”,
- w pkt 7 po wyrazach „rodzaj środka transportu,” dodaje się wyrazy „w szczególności wskazanie transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego;”,
- w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) wskazanie, czy przed realizacją imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej są przyjmowane przedpłaty.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, mają prawo dostępu do danych zawartych w wykazie umów.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2d w brzmieniu:

„2a. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych prowadzący wykaz umów poza systemem, o

którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 lit. a, przekazują za pośrednictwem tego systemu wykaz umów w terminie do 14. dnia każdego miesiąca za poprzedni miesiąc kalendarzowy, według stanu aktualnego na dzień przekazania.

2b. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych niezwłocznie aktualizują dane, o których mowa w ust. 1, wprowadzone do systemu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 lit. a, nie później niż w terminie 14 dni od dnia dokonania ich zmiany.

2c. W przypadku niewykonania lub nienależytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 oraz art. 9 ust. 2a i 2b, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 lit. a, do wykonania tych obowiązków, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia wprowadzenia wezwania do tego systemu. Wezwanie jest wysyłane do wiadomości właściwego marszałka województwa.

2d. W przypadku niedochowania terminu określonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 2c, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny występuje do właściwego marszałka województwa z wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 30 ust. 7 pkt 2.”,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego oraz Turystycznego Funduszu Pomocowego, o którym mowa w art. 15kc ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.”,

e) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępnia dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 i 6–7a, zawarte w wykazie umów, marszałkowi województwa i ministrowi właściwemu do spraw turystyki w celu realizacji zadań przez te podmioty.

5. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny podaje do powszechnej wiadomości zbiorcze dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 i 6–7a, zawarte w

wykazie umów, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.”;

- 3) w art. 15 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a, marszałek województwa lub upoważniona przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 1, kieruje wydawaną dyspozycję do podmiotu, o którym mowa w art. 16 ust. 2, informując o tym podmioty, które udzieliły pozostałych gwarancji ubezpieczeniowych albo bankowych. Przepis art. 19 ust. 3 stosuje się odpowiednio, z tym że przekazanie środków przez podmioty, które udzieliły pozostałych gwarancji ubezpieczeniowych albo bankowych następuje w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia doręczenia wezwania.”;

- 4) w art. 16 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a, podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiot udzielający gwarancji bankowej, wskazany jako właściwy do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych, jest obowiązany do obsługi zgłoszonych roszczeń, w tym do dokonywania wypłat, do wysokości własnej sumy gwarancyjnej oraz w imieniu pozostałych podmiotów udzielających gwarancji ubezpieczeniowej albo bankowej, ze środków przez nich przekazanych zgodnie z wyliczeniem proporcjonalnego do wysokości udzielonego zabezpieczenia udziału w kwotach należnych podróżnym, do łącznej wysokości wszystkich gwarancji udzielonych na ten sam okres.”;

- 5) w art. 18 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a, właściwy do dokonywania weryfikacji zgłoszenia podróżnego oraz przekazania mu informacji, o której mowa w ust. 1, jest podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a, podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2, wraz z przekazaniem podróżnemu informacji, o której mowa w ust. 1, przekazuje tę informację do pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego, wraz z wyliczeniem proporcjonalnego do wysokości udzielonego zabezpieczenia udziału w kwotach należnych podróżnym.”;

- 6) w art. 19 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a, podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróżnym, dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym, zgodnie z wyliczeniem, o którym mowa w art. 18 ust. 3.

3. Podmiot, o którym mowa w art. 16 ust. 2, występuje do pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego na ten sam okres o przekazanie środków na poczet realizacji wypłat, o których mowa w ust. 2, proporcjonalnie, zgodnie z wyliczeniem, o którym mowa w art. 18 ust. 3. Pozostałe podmioty udzielające zabezpieczenia finansowego dokonują przekazania środków w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania.”;

7) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. Przepisy niniejszego rozdziału w zakresie dotyczącym podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego stosuje się odpowiednio do podmiotu, o którym mowa w art. 16 ust. 2, jeżeli przedsiębiorca turystyczny posiada więcej niż jedno zabezpieczenie finansowe.”;

8) w art. 30 w ust. 7:

a) w pkt 1 przed wyrazem „wykreśleniu” skreśla się wyraz „o”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności, o którym mowa w art. 31 pkt 2 lub 3, na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, chyba że przed wydaniem decyzji administracyjnej przedsiębiorca ten spełni swoje obowiązki ustawowe;”;

9) w art. 31 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku należytego i terminowego składania deklaracji lub opłacania należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;

3) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku należytego prowadzenia lub przekazywania i aktualizacji wykazu umów na zasadach określonych w art. 7 ust. 1 pkt 3 i art. 9 ust. 2a i 2b;”;

10) w art. 37 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, są składane za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 lit. a.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15kb dodaje się ust. 18–22 w brzmieniu:

„18. Do egzekucji należności pieniężnych, o których mowa w art. 15ka ust. 29, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z tym że wierzycielem jest Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

19. Egzekucję, o której mowa w ust. 18, stosuje się, jeśli należność została stwierdzona wydaniem przez ministra właściwego do spraw turystyki prawomocnej decyzji, o której mowa w art. 15ka ust. 29.

20. Roszczenia z tytułu należności pieniężnych, o których mowa w art. 15ka ust. 29, ulegają przedawnieniu z upływem 6 lat od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym wydano decyzję, o której mowa w art. 15ka ust. 29.

21. Bieg przedawnienia przerywa:

- 1) każda czynność organu egzekucyjnego podjęta w celu wyegzekwowania należności;
- 2) uznanie przez organizatora turystyki zobowiązania wynikającego z decyzji, o której mowa w art. 15ka ust. 29;
- 3) wszczęcie postępowania skargowego przed sądem administracyjnym w związku z wydaniem decyzji, o której mowa w art. 15ka ust. 29;
- 4) zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

22. Po przerwaniu biegu przedawnienia z przyczyny, o której mowa w ust. 21:

- 1) pkt 1 i 2 – biegnie ono na nowo;
- 2) pkt 3 – okres przedawnienia biegnie na nowo od dnia zakończenia postępowania sądowego;
- 3) pkt 4 – okres przedawnienia biegnie od dnia podjęcia postępowania egzekucyjnego.”;

2) w art. 15kc:

a) w ust. 4 po pkt 6 dodaje się pkt 6a i 6b w brzmieniu:

„6a) z zapłat dokonanych przez organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, o których mowa w ust. 19e;

- 6b) z wpływów z tytułu roszczeń o zwrot wypłaconych świadczeń, o których mowa w ust. 19j;”,
- b) ust. 13 otrzymuje brzmienie:
- „13. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielić Funduszowi Pomocowemu, w celu realizacji jego zadań ustawowych, zwrotnego finansowania ze środków zgromadzonych w ramach Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, na warunkach odpowiadających stopie oprocentowania lokat uzyskiwanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w okresie, na który zostało udzielone zwrotne finansowanie, przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. Wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu Pomocowego nie może przekroczyć wysokości 30% środków zgromadzonych na Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym.”,
- c) ust. 18 otrzymuje brzmienie:
- „18. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz osoby działające w jego imieniu z należytą starannością nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z niewłaściwej realizacji wypłat, o których mowa w ust. 14 i 14b, ani udzielania poręczeń, o których mowa w ust. 19a.”,
- d) po ust. 19 dodaje się ust. 19a–19j w brzmieniu:
- „19a. Ze środków zgromadzonych na Funduszu Pomocowym Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielać organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, częściowego poręczenia na zabezpieczenie ich ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, związanych z udzielaną gwarancją, w przypadku gdy podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiot udzielający gwarancji bankowej wymaga zabezpieczenia w postaci kaucji, depozytu, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej.
- 19b. Podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiot udzielający gwarancji bankowej, wymagając zabezpieczenia, o którym mowa w ust.

19a, nie może odmówić przyjęcia poręczenia udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

19c. Poręczenie, o którym mowa w ust. 19a, jest udzielane organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, w stosunku do których istnieje wymóg posiadania zabezpieczenia finansowego w wysokości nie niższej niż 250 000 euro, na okres obowiązywania gwarancji oraz okres 12 miesięcy po jej wygaśnięciu i obejmuje wierzytelności powstałe w tym okresie. Podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej może zgłosić swoje roszczenie w terminie 60 dni od dnia powstania wierzytelności.

19d. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny decyduje o udzieleniu organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, pod warunkiem spełnienia przez nich na dzień złożenia wniosku o jego udzielenie następujących kryteriów:

- 1) należytego realizowania obowiązków względem Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, w okresie ostatnich 12 miesięcy, poprzedzających dzień złożenia wniosku o udzielenie poręczenia;
- 2) wykonywania działalności gospodarczej w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez nieprzerwany okres co najmniej ostatnich 3 lat;
- 3) nieskorzystania z uprawnienia, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, oraz posiadania przez okres 3 lat wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 4) braku trwającego postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 5) przedstawienia zaświadczenia o niezaleganiu z należnościami względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz zaświadczenia o niezaleganiu w

podatkach, wystawionych nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku o udzielenie poręczenia;

- 6) przedstawienia informacji o pozytywnym wyniku oceny sytuacji finansowej organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przeprowadzonej przez podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego, w związku z którym ma zostać udzielone poręczenie nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożeniem wniosku o udzielenie poręczenia.

19e. Za udzielenie poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych uiszcza zapłatę na rzecz Funduszu Pomocowego.

19f. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) maksymalną wartość udzielanego poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, mając na względzie:
 - a) wysokość wymaganego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych,
 - b) wysokość zabezpieczenia ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiotu udzielającego gwarancji bankowej, związanych z udzielaną gwarancją, w przypadku gdy podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiot udzielający gwarancji bankowej takiego zabezpieczenia wymaga, w tym ewentualną różnicę między wartością udzielanej gwarancji a wartością wymaganego zabezpieczenia, przy czym udzielone poręczenie nie może przekraczać 80 % kwoty tego zabezpieczenia, oraz
 - c) adekwatność maksymalnej wartości udzielanego poręczenia do profilu ryzyka działalności prowadzonej przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 2) maksymalny stosunek łącznej wartości udzielanych poręczeń, o których mowa w ust. 19a, do wysokości środków zgromadzonych w Funduszu Pomocowym,

mając na względzie konieczność zapewnienia ciągłości realizacji zadań Funduszu Pomocowego;

- 3) wysokość zapłaty za udzielenie poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, mając na względzie wysokość udzielanego poręczenia, przy czym zapłata nie może być niższa niż 300 zł.

19g. Dochodząc swoich wierzytelności w związku z udzieloną gwarancją, podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiot udzielający gwarancji bankowej mają obowiązek zaspokoić się w pierwszej kolejności z zabezpieczeń, o których mowa w ust. 19a, wniesionych przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

19h. Umowa o udzielenie poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, jest zawierana za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w art. 15ka ust. 2, między Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym a organizatorem turystyki lub przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych i zawiera w szczególności:

- 1) oświadczenie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o udzieleniu poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, ze środków Funduszu Pomocowego;
- 2) wskazanie podmiotu, na rzecz którego ma zostać udzielone poręczenie;
- 3) określenie wysokości udzielonego poręczenia;
- 4) określenie wysokości zapłaty za udzielone poręczenie;
- 5) zobowiązanie organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych do informowania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wszelkich okolicznościach mających znaczenie dla realizacji umowy poręczenia;
- 6) określenie zasad odpowiedzialności stron.

19i. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 19h pkt 1, jest składane w postaci elektronicznej i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

19j. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, z dniem wykonania zobowiązania za organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z tytułu poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, przysługuje roszczenie o zwrot wypłaconego świadczenia.”,

- e) ust. 21 otrzymuje brzmienie:

„21. Ze środków Funduszu Pomocowego pokrywa się koszty związane z realizacją wypłat, o których mowa w ust. 14 i 14b oraz art. 15ka ust. 1, udzielaniem poręczeń, o których mowa w ust. 19a, i wypłat dokonywanych z ich tytułu oraz koszty jego obsługi przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i spłatę zwrotnego finansowania, o którym mowa w ust. 13. Roszczenia i zobowiązania Funduszu Pomocowego nie mogą być pokrywane ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w ust. 3.”,

f) dodaje się ust. 24 i 25 w brzmieniu:

„24. W zakresie wypłat, o których mowa w ust. 14b, przepisy art. 15ka ust. 22–26 stosuje się odpowiednio.

25. W zakresie nieuregulowanym, do poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny dotyczące umowy poręczenia.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym (Dz. U. z 2023 r. poz. 35) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Kwoty otrzymane w sposób, o którym mowa w ust. 3 i 4, są przekazywane na rachunek bankowy ministra właściwego do spraw turystyki i stanowią dochód budżetu państwa.”;

2) w art. 15:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku ujawnienia w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających, że kwota płatności dokonanej za pomocą bonu stanowi kwotę nienależnie pobraną, kwota otrzymana w wyniku dokonania tej płatności podlega zwrotowi na rachunek bankowy POT łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia otrzymania kwoty przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kwota nienależnie pobranej płatności oraz odsetki podlegają zwrotowi na rachunek bankowy POT.”,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„ 6. Kwoty otrzymane w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 4, są przekazywane na rachunek bankowy ministra właściwego do spraw turystyki i stanowią dochód budżetu państwa.”;

3) w art. 21:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kwota nienależnie pobranego dodatkowego świadczenia w formie bonu łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie podlega zwrotowi na rachunek bankowy POT.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Kwoty otrzymane w sposób, o którym mowa w ust. 4, są przekazywane na rachunek bankowy ministra właściwego do spraw turystyki i stanowią dochód budżetu państwa.”;

4) w art. 32 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odsetki od środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa i są przekazywane na rachunek bankowy wskazany przez ministra właściwego do spraw turystyki, w terminie 5 dni roboczych od dnia ich naliczenia.”;

5) w art. 35:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Źródłem finansowania zadań POT wynikających z ustawy jest dotacja celowa z budżetu państwa przekazywana przez ministra właściwego do spraw turystyki.”.

Art. 4. 1. W latach 2026–2035 maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy w zakresie określonym w art. 3, wynosi w roku:

- 1) 2026 – 1 420 tys. zł;
- 2) 2027 – 1 145 tys. zł;
- 3) 2028 – 759 tys. zł;
- 4) 2029 – 231 tys. zł;
- 5) 2030 – 100 tys. zł;
- 6) 2031 – 100 tys. zł;
- 7) 2032 – 100 tys. zł;
- 8) 2033 – 100 tys. zł;

9) 2034 – 100 tys. zł;

10) 2035 – 100 tys. zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, w szczególności w przypadku przekroczenia w pierwszym półroczu danego roku 65 % limitu określonego w ust. 1, Polska Organizacja Turystyczna przygotowuje propozycję mechanizmu korygującego, polegającego na obniżeniu wysokości tych wydatków w drugim półroczu do poziomu gwarantującego, że limit ten nie zostanie przekroczony, i przedkłada ją do akceptacji ministrowi właściwemu do spraw turystyki.

3. Polska Organizacja Turystyczna monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża zaakceptowany mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2.

Art. 5. Do umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zawartych do dnia 31 grudnia 2025 r., stosuje się art. 9 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2026 r.

UZASADNIENIE

I. CEL PROJEKTOWANEJ USTAWY

W związku z działaniami deregulacyjnymi i ułatwieniami dla przedsiębiorców prowadzonymi przez Rząd, podjęto się inicjatywy w obszarze turystyki. Ministerstwo Sportu i Turystyki przeprowadziło w ostatnich latach (2020–2024) prace analityczne, badania oraz spotkania, konferencje i seminaria z szeroko rozumianym środowiskiem turystycznym, między innymi na temat oceny funkcjonowania ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211). W trakcie tych prac zwracano uwagę na zmieniające się warunki świadczenia usług turystycznych zarówno na krajowym jak i międzynarodowym rynku turystycznym, w tym zmiany oczekiwań konsumentów usług turystycznych. Podkreślano także dynamicznie zmieniające się otoczenie prawne, powodujące konieczność wprowadzenia zmian w regulacjach dotyczących turystyki. Wiele problemów sygnalizowano i diagnozowano w trakcie prac nad rozwiązaniami wspierającymi branżę turystyczną w pierwszym okresie pandemii COVID-19. Ustawa rozwiązuje szereg problemów zaobserwowanych w ostatnich latach w obszarze działu administracji rządowej turystyka.

Ostatnie trzy bardzo niespokojne lata w turystyce oraz konieczność podejmowania szybkich i zdecydowanych działań przeciwdziałających kolejnym kryzysom nie uzasadniają podejmowania w obszarze prawa turystycznego radykalnych, reformatorskich działań. Co do zasady zmiany mają się opierać na dobrych rozwiązaniach funkcjonujących dziś w przepisach ustaw składających się na prawo turystyczne w Polsce, ma to być więc droga ewolucji, nie zaś rewolucji w tym obszarze.

W zakresie dotyczącym działu administracji turystyka projektowana ustawa dokonuje zmian następujących ustaw:

- 1) ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211);
- 2) ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764);
- 3) ustawy z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym (Dz. U. z 2023 r. poz. 35).

Głównym celem ustawy jest:

- 1) wprowadzenie do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych możliwości, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany przez przedsiębiorcę turystycznego również przez zawarcie kilku umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, których łączna wartość będzie nie mniejsza niż wymagana minimalna suma gwarancyjna, w celu ułatwienia przedsiębiorcom pozyskiwania obowiązkowego zabezpieczenia finansowego (ułatwienie funkcjonowania systemu zabezpieczeń na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki);
- 2) wprowadzenie obowiązku precyzyjnego informowania przez przedsiębiorców turystycznych podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń;
- 3) rozszerzenie ustawowego katalogu zadań Turystycznego Funduszu Pomocowego (TFP):
 - wprowadzenie możliwości udzielania wsparcia w postaci częściowego poręczenia na wypadek wymogu złożenia kaucji, depozytu, gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej przez przedsiębiorcę turystycznego jako zabezpieczenia gwarancji, w celu poprawy płynności finansowej i zwiększenia zdolności rozwoju przedsiębiorców turystycznych,
 - wprowadzenie ustawowych kryteriów ubiegania się o skuteczne uzyskanie poręczenia oraz zasad określania jego wysokości, mając na względzie profil ryzyka podmiotu ubiegającego się o udzielenie poręczenia, a także realizowanie przez niego obowiązków ustawowych wobec Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG),
 - zwiększenie limitu możliwego finansowania zwrotnego z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (TFG), o które może wystąpić TFP, z dotychczasowych 5% do 30% środków TFG. Zmiana taka umożliwi sprawne pozyskanie finansowania przez TFP w przypadku, gdyby wystąpiły jednocześnie przesłanki dla uruchomienia pomocy przedsiębiorcom turystycznym w ramach dotychczasowych zadań TFP jak i obciążenie TFP dodatkowymi zadaniami w zakresie opisanych powyżej poręczeń;
- 4) zmiana sposobu rozliczeń finansowych w procesie zamykania programu Polski Bon Turystyczny w ustawie z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym.

Zmiany przewidziane w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych mają również na celu doprecyzowanie sposobu gromadzenia danych od przedsiębiorców turystycznych, usprawnienie procesów odbywających się na rynku turystycznym oraz zapewnienie bardziej efektywnej wymiany informacji między podmiotami funkcjonującymi w tym obszarze. Proponowane zmiany obejmują w szczególności:

- 1) elektroniczną i ujednolicenie sposobu prowadzenia wykazu umów o imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne oraz umożliwienie zautomatyzowanego wypełniania deklaracji na podstawie danych zawartych w przekazanym wykazie umów;
- 2) udostępnianie danych z wykazu umów marszałkom województw i ministrowi właściwemu do spraw turystyki na potrzeby realizowanych zadań;
- 3) doprecyzowanie przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności, przez ujęcie także sytuacji realizacji obowiązków, ale w nienależyty sposób.

Wprowadzono do ustawy także możliwość osiągnięcia minimalnej sumy gwarancyjnej przez sumę kilku umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w celu ułatwienia przedsiębiorcom pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego.

W zakresie regulacji dotyczących turystyki zawartych w projekcie ustawy rozważano odmienne uregulowanie, a także analizowano środki inne niż legislacyjne, m.in. samoregulacja (w szczególności kodeksy dobrych praktyk, kampanie informacyjne, znaki jakości, certyfikaty, konferencje, seminaria itp.), jednakże w wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie, stwierdzono, że nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, gdyż w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Większości zaproponowanych zmian nie można bowiem wprowadzić w inny sposób niż przez wprowadzenie odpowiednich regulacji prawnych.

II. NAJWAŻNIEJSZE ROZWIĄZANIA PRZEWIDZIANE W PROJEKCIE

Wprowadzenie do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych możliwości, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany przez przedsiębiorcę turystycznego również przez zawarcie kilku umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

Aktualnie gwarancja jako zabezpieczenie finansowe obejmuje ochroną wszystkie umowy o udział w imprezie turystycznej w rozumieniu art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz umowy o powiązane usługi turystyczne w rozumieniu art. 4 pkt 5 ww. ustawy, zawarte przez zleceniodawcę z podróżnymi, w okresie obowiązywania gwarancji. Wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej został skonstruowany tak, że ewentualne zawarcie kilku umów gwarancji prowadziłoby do zwielokrotnienia sumy gwarancyjnej, a nie podziału w ramach wymaganej przepisami minimalnej sumy gwarancyjnej. Aby ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie zabezpieczenia, wydaje się uzasadnionym wprowadzenie możliwości, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany również przez zawarcie kilku umów, których łączna wartość będzie nie mniejsza niż wymagana minimalna suma gwarancyjna. Przepisy powinny również wymagać precyzyjnego informowania podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń.

Zapewniono też sposoby właściwego gromadzenia danych pochodzących od przedsiębiorców turystycznych w celu bardziej efektywnej wymiany informacji przez podmioty funkcjonujące na rynku turystycznym. Wykaz umów będzie prowadzony w formie elektronicznej. Zaproponowane przepisy pozwolą na zwiększenie bezpieczeństwa podróżnych, przez uzyskanie danych w zakresie potrzebnym dla właściwego funkcjonowania systemu zabezpieczeń na wypadek niewypłacalności.

SZCZEGÓŁOWE ROZWIĄZANIA ZAPROPONOWANE W PROJEKCIE:

Art. 1 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Ideą proponowanych zmian jest zapewnienie właściwego gromadzenia danych pochodzących od przedsiębiorców turystycznych w celu bardziej efektywnej wymiany informacji przez podmioty funkcjonujące na rynku turystycznym. Zmiany dotyczą obowiązku prowadzenia i aktualizowania przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów w zakresie powiązanych usług turystycznych w systemie teleinformatycznym UFG lub odpowiedniego, terminowego przekazywania danych, jeśli nie prowadzą tego wykazu w systemie teleinformatycznym UFG (pkt 1). Powyższe nie stanowi nowego obowiązku nakładanego przez ustawodawcę – zmiany wprowadzane w tym zakresie

mają na celu jedynie doprecyzowanie przepisów już funkcjonujących, określających sposób realizacji tych obowiązków oraz ich egzekwowania przez UFG i marszałków województw.

Obowiązek prowadzenia wykazu umów funkcjonuje od 2018 r., dotychczas jednak forma tego wykazu nie była sprecyzowana. Dlatego też podmioty realizują ten obowiązek w różny sposób: w systemach teleinformatycznych, plikach excel czy też prowadzą spis w postaci papierowej. Ujednolicenie i doprecyzowanie sposobu realizacji tego obowiązku będzie korzystne dla przedsiębiorców turystycznych. Zyskają oni możliwość wykorzystania gotowych rozwiązań informatycznych na potrzeby prowadzenia wykazu umów. Ponadto przewiduje się umożliwienie automatycznego wypełniania deklaracji na podstawie danych, które zostaną przekazane w wykazie umów. Wpłynęłoby to na usprawnienie działań przedsiębiorców związanych z realizacją obowiązków ustawowych, jak również skrócenie czasu niezbędnego do ich wykonania. Proponowane rozwiązanie (pkt 2 lit. b i c) przyniosłoby korzyści także dla marszałków województw oraz ministra właściwego do spraw turystyki (możliwość sprawniejszego przeprowadzenia kontroli przedsiębiorcy turystycznego dzięki danym z wykazu umów), a także UFG (gromadzenie danych w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania TFG i TFP, w tym zapewnienia odpowiedniego poziomu niezbędnych środków finansowych w obu funduszach).

Propozycje zmian obejmują również doprecyzowanie kategorii danych gromadzonych w wykazie umów przez wskazanie informacji m.in. o kraju i miejscowości realizacji imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych (pkt 2 lit. a).

Proponuje się, aby wykaz umów był przekazywany do 14. dnia każdego miesiąca za poprzedni miesiąc kalendarzowy, o ile nie jest prowadzony w systemie teleinformatycznym UFG (pkt 2 lit. c). W przypadku zajścia zmian w zakresie danych podlegających przekazaniu UFG przedsiębiorcy turystyczni będą obowiązani do niezwłocznego dokonania (nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zmiany) aktualizacji wykazu umów za pośrednictwem systemu teleinformatycznego UFG. Powyższe zapewni bieżącą możliwość weryfikacji danych, a także udostępnianie najbardziej aktualnych informacji dotyczących zawieranych umów. Będzie miało to szczególne znaczenie w przypadku wystąpienia ewentualnej niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego i konieczności uruchomienia środków z TFG oraz potrzeby wypłat z TFP w sytuacji wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

Propozycje zmian obejmują również regulacje przewidujące możliwość udostępniania przez UFG danych z wykazów umów marszałkowi województwa i ministrowi właściwemu do spraw turystyki na potrzeby zadań realizowanych przez te podmioty. Umożliwiłoby to m.in.

sprawniejszą kontrolę działalności prowadzonej przez przedsiębiorców turystycznych. Projekt zmian przewiduje także możliwość udostępniania zbiorczych danych bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych w celu zapewnienia informacji na temat rynku turystycznego. Aktualnie gromadzone dane dotyczące umów o imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne dotyczą jedynie liczby zawartych umów i objętych nimi podróży. Gromadzenie danych z przekazywanych wykazów umów pozwoli na udostępnianie szerszego zakresu danych, w tym w szczególności o krajach i miejscowościach wyjazdów albo trasach wykonania umowy, zakresie terytorialnym wykonywanej działalności objętej wpisem do rejestru, terminach podróży czy wykorzystywanych środkach transportu (w szczególności wskazanie transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego). W ramach nowych informacji zostaną także uwzględnione poszczególne kwoty, które składają się na łączną cenę, w przypadku gdy te kwoty są podawane w różnych walutach, oraz wskazanie, czy przedpłaty, będące łącznym kosztem imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, są przyjmowane przed realizacją usług. Całość będzie stanowić cenne źródło informacji dla uczestników szeroko pojętego rynku turystycznego oraz pozwoli na zapewnienie jeszcze większej ochrony podróżnym, w szczególności w związku z niewypłacalnościami organizatorów turystyki. Regulacje te będą też ułatwieniem dla przedsiębiorców i będą stanowić wyjście naprzeciw cyfryzacji i elektronizacji procedur.

Jako konsekwencję ww. propozycji zmian obejmujących obowiązek prowadzenia wykazu umów w systemie informatycznym UFG lub przekazywania, w tym aktualizacji wykazu umów za pośrednictwem tego systemu, proponuje się również odpowiednie dostosowanie przepisu określającego katalog przypadków rażącego naruszenia warunków działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, a także trybu wezwania przedsiębiorcy, jeśli nie realizuje tego obowiązku, i ewentualnych dalszych kroków. Przyjęto analogiczny tryb postępowania (pkt 2 lit. c) jak w przypadku braku realizacji obowiązków dotyczących składania deklaracji i opłacania składek, ujętym w obowiązującym obecnie art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. W związku z powyższym w pkt 8 zaproponowano również odpowiednią zmianę w zakresie katalogu decyzji administracyjnych wydawanych przez marszałka województwa, przez uwzględnienie decyzji o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności polegającego na uchylaniu się, mimo wezwania, od obowiązku prowadzenia wykazu umów na nowych zasadach. Wydanie decyzji

będzie następować na wniosek UFG, chyba że przed wydaniem decyzji administracyjnej przedsiębiorca ten spełni swoje obowiązki ustawowe.

Dodatkowo proponuje się doprecyzowanie rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności dotyczącego uchylania się od obowiązku składania deklaracji i uiszczania składek, przez wskazanie, że jest naruszeniem również nienależyte realizowanie tych obowiązków. Występują przypadki, gdy przedsiębiorcy terminowo składają deklaracje i odprowadzają składki, jednak robią to niepoprawnie, w szczególności wykazują umowy rozwiązane lub zawarte poza rodzajem działalności lub zakresem terytorialnym określonym we wpisie do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Proponowane zmiany umożliwiłyby egzekwowanie nie tylko terminowej realizacji obowiązków, ale także wykonywanie ich w należyty sposób.

Ponadto należy wskazać, że potencjalne trudności w pozyskaniu ochrony ubezpieczeniowej w ramach gwarancji wymaganych przepisami prawa mogą stanowić ograniczenie dla rozwoju polskich przedsiębiorców turystycznych. Aby ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie zabezpieczenia, wprowadza się możliwość, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany również przez zawarcie kilku umów, których łączna wartość będzie nie mniejsza niż wymagana minimalna suma gwarancyjna. Projektowane przepisy również wymagają precyzyjnego informowania podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń.

Zgodnie z projektowanym art. 21a przepisy Rozdziału 3 „Niewypłacalność organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych” w zakresie dotyczącym podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego stosuje się odpowiednio do podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, wskazanego jako właściwy do przyjmowania zgłoszeń. W przypadku zatem, gdy zabezpieczenia finansowe okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów i zwrot wpłat podróżnym, podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, wskazany jako właściwy do przyjmowania zgłoszeń, niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróżnych, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz właściwemu marszałkowi województwa:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z zabezpieczeń finansowych;
- 2) wyliczenie kwot brakujących na pokrycie kosztów i zwrotu wpłat w stosunku do każdego podróżnego.

Art. 2 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

W toku zawierania przez przedsiębiorców turystycznych wymaganych przepisami prawa umów o gwarancję ubezpieczeniową lub bankową podmioty oferujące tego typu produkty finansowe niekiedy wymagają przedłożenia zabezpieczenia swoich potencjalnych wierzytelności. W niektórych przypadkach wymagane zabezpieczenie przyjmuje formę kaucji, depozytu, gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej. Konieczność złożenia takich zabezpieczeń może stanowić znaczące obciążenie dla płynności przedsiębiorcy turystycznego, a przy braku takich środków, stanowić ograniczenie dla rozwoju działalności. Aby ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie gwarancji, wydaje się uzasadnione wprowadzenie możliwości wsparcia przedsiębiorców ze środków TFP przez udzielanie częściowych poręczeń. Rozwiązanie to mogłoby wspierać przedsiębiorców, pozwalając im na poprawę płynności i zdolności rozwoju. Jednocześnie przewidywane ustawowe kryteria ubiegania się o uzyskanie poręczenia, jak również określanie wysokości poręczeń, mając na względzie m.in. profil ryzyka podmiotu, pozwolą unikać sytuacji skierowania wsparcia do podmiotów prowadzących działalność w sposób ryzykowny bądź niewywiązujących się z innych obowiązków prawnych.

Z uwagi na powyższe zaproponowano rozszerzenie ustawowego katalogu zadań TFP o możliwość udzielania wsparcia w postaci częściowego poręczenia na wypadek wymogu złożenia kaucji bądź depozytu jako zabezpieczenia gwarancji.

Skala takiego wsparcia powinna uwzględniać stan dostępnych środków TFP tak, aby maksymalny poziom wsparcia był tym większy, im większą pulą środków dysponuje TFP. Przepisy precyzują warunki uzyskania poręczenia oraz zasady określania jego wysokości, mając na względzie profil ryzyka podmiotu ubiegającego się o udzielenie poręczenia, a także realizowanie przez niego obowiązków ustawowych wobec UFG. Aby zachować możliwość elastycznego dostosowywania rozwiązań do wymagań rynku, przepisy takie będą uregulowane przez rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki.

Jednocześnie proponuje się zwiększenie limitu możliwego finansowania zwrotnego z TFG, o które może wystąpić TFP, z dotychczasowych 5% do 30% środków TFG. Zmiana taka umożliwi sprawne pozyskanie finansowania przez TFP w przypadku, gdyby wystąpiły jednocześnie przesłanki dla uruchomienia pomocy przedsiębiorcom turystycznym w ramach dotychczasowych zadań TFP jak i obciążenie TFP dodatkowymi zadaniami w zakresie opisanych powyżej poręczeń.

Ponadto, chcąc doprecyzować wynikające z ustawy covidowej obowiązki egzekucyjne UFG, wskazano wprost, że jest on właściwy w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych, o których mowa w art. 15ka ust. 29.

W projekcie założono, że poręczenie udzielone przedsiębiorcy turystycznemu z TFP nie może przekraczać 80 % zabezpieczenia ewentualnych zobowiązań tego przedsiębiorcy względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo podmiotu udzielającego gwarancji bankowej, związanych z udzielaną gwarancją.

Intencją rozwiązania obejmującego poręczenia z TFP nie jest udzielanie przedsiębiorcom turystycznym pomocy publicznej. W związku z tym w treści upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia, które ma określić m.in. maksymalną wartość udzielanego poręczenia, został wskazany limit poręczenia. Uwzględniając warunki określone w *Obwieszczeniu Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji*, wskazano, że poręczenie może być udzielone do 80% kwoty zabezpieczenia. W takiej sytuacji, w połączeniu z wymogiem przedstawienia informacji o pozytywnym wyniku oceny stanu finansowego przedsiębiorcy turystycznego, poręczenie nie będzie stanowiło pomocy publicznej.

Dodawany w art. 15kc ust. 19a wprowadza możliwość udzielania przez UFG, ze środków zgromadzonych na TFP, organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych poręczenia na zabezpieczenie ich ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, związanych z udzielaną gwarancją, w przypadku gdy gwarant wymaga takiego zabezpieczenia w formie kaucji, depozytu lub gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej.

Podkreślenia wymaga fakt, że poręczenie, o którym mowa powyżej, ma służyć zwiększeniu płynności finansowej przedsiębiorców turystycznych i będzie udzielane w miejsce części zabezpieczenia finansowego, którego wymagają gwarancje od przedsiębiorców turystycznych w związku z udzielaniem im gwarancji ubezpieczeniowych lub gwarancji bankowych na wypadek niewypłacalności. Niemniej, z założenia to poręczenie nie ma funkcjonować jako samodzielne zabezpieczenie, ale jako uzupełnienie w miejsce części kaucji, depozytu lub gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej, jako tych form zabezpieczenia, które najbardziej obciążają płynność finansową przedsiębiorców turystycznych. Maksymalna wartość udzielanego poręczenia, która będzie możliwa do uzyskania przez przedsiębiorcę

turystycznego, w tym jak dużą część zabezpieczenia może zastąpić poręczenie, zostanie określona w rozporządzeniu, dając możliwość elastycznego reagowania na uwarunkowania rynkowe.

Art. 3 wprowadza zmiany do ustawy o Polskim Bonie Turystycznym.

Projekt ustawy zmienia sposób rozliczeń finansowych w procesie zamykania programu Polski Bon Turystyczny. Zaproponowane rozwiązanie stanowi wyjście naprzeciw postulatom Ministerstwa Finansów oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w związku z czym kwestie finansowe w ramach zamykania programu Polskiego Bonu Turystycznego (PBT) będą opierać się o budżet państwa, nie zaś, jak dotychczas, Fundusz Przeciwdziałania COVID-19.

Pkt 1 przewiduje, iż kwoty otrzymane w sposób, o którym mowa w art. 7 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym, są przekazywane na rachunek bankowy ministra właściwego do spraw turystyki i stanowią dochód budżetu państwa (dotychczas: przychód Funduszu Przeciwdziałania COVID-19). Mowa tu o kwotach uzyskanych w przypadku, gdy przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego nie zrealizują usługi hotelarskiej lub imprezy turystycznej, za którą przyjęły płatność za pomocą PBT, co obliguje ich do zwrotu płatności przyjętej za pomocą bonu na rachunek bankowy Polskiej Organizacji Turystycznej, oraz w przypadku niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, gdy to na podmiocie udzielającym zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 tej ustawy, lub UFG spoczywa ww. obowiązek.

Pkt 2 zawiera korektę podstaw prawnych obowiązku zwrotu kwot nienależnie pobranych płatności dokonanych za pomocą PBT, ujętych w art. 15 ustawy o PBT. Zgodnie z zaproponowanym rozwiązaniem kwota nienależnie pobranej płatności oraz należne odsetki będą podlegać zwrotowi na rachunek bankowy POT, a następnie będą przekazywane na rachunek bankowy ministra właściwego do spraw turystyki i stanowić będą dochód budżetu państwa (obecnie: przychód Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a po jego likwidacji – dochód budżetu państwa).

Pkt 3 zawiera analogiczną, co pkt 2, korektę w zakresie dotyczącym podstaw prawnych obowiązku zwrotu kwoty nienależnie pobranego dodatkowego świadczenia w formie PBT.

Pkt 4 przewiduje zmianę brzmienia art. 32 ust. 6 ustawy o PBT dotyczącym odsetek od środków finansowych przekazanych na wyodrębniony rachunek bankowy wskazany przez ZUS, a przeznaczonych na realizację płatności za PBT, oraz na pokrycie kosztów realizacji przez ZUS określonych w ustawie o PBT zadań. Odsetki od ww. środków będą stanowić dochód budżetu państwa i będą przekazywane na rachunek bankowy wskazany przez ministra właściwego do spraw turystyki, w terminie 5 dni roboczych od dnia ich naliczenia.

W pkt 5 przesądzono, że jedynym źródłem finansowania zadań POT wynikających z ustawy o PBT będzie dotacja celowa z budżetu państwa przekazywana przez ministra właściwego do spraw turystyki (obecnie: wpłata z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a w przypadku likwidacji Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, dotacja celowa z budżetu państwa).

W art. 4 został określony maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy, tj. zmian w sposobie rozliczeń finansowych w procesie zamykania programu Polski Bon Turystyczny.

Art. 5 stanowi regulację przejściową, dotyczącą umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zawartych do dnia 31 grudnia 2025 r., do których będzie miał zastosowanie dotychczasowy katalog danych wymaganych do zawarcia w wykazie umów. Z uwagi na 14-dniowy termin aktualizacji danych w wykazie umów, przepis ten gwarantuje jednolite prowadzenie wykazu umów dla umów, które będą zawarte w grudniu 2025 r., ale wprowadzone do wykazu po dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 6 przewiduje, że ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2026 r. Planowany termin ma zapewnić odpowiednio długie *vacatio legis*, w celu odpowiedniego przygotowania się uczestników rynku usług turystycznych do stosowania projektowanych rozwiązań.

III. INFORMACJE DODATKOWE

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, zatem nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt ustawy został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Borys, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu dr Dominik Borek, Dyrektor Departamentu Turystyki w Ministerstwie Sportu i Turystyki tel.: 22 49 69 301; e-mail: Dominik.Borek@msit.gov.pl	Data sporządzenia 4.09.2025 r. Źródło: inne Deregulacja Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów – UDER6
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z działaniami deregulacyjnymi i ułatwieniami dla przedsiębiorców prowadzonymi przez Rząd, podjęto się inicjatywy w obszarze turystyki. Ministerstwo Sportu i Turystyki przeprowadziło w ostatnich latach (2018–2022) prace analityczne, badania oraz spotkania, konferencje i seminaria z szeroko rozumianym środowiskiem turystycznym, między innymi na temat oceny funkcjonowania ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211). W trakcie tych prac zwracano uwagę na zmieniające się warunki świadczenia usług turystycznych zarówno na krajowym jak i międzynarodowym rynku turystycznym, w tym zmiany oczekiwań konsumentów usług turystycznych. Podkreślano także dynamicznie zmieniające się otoczenie prawne, powodujące konieczność wprowadzenia zmian w regulacjach dotyczących turystyki. Wiele problemów sygnalizowano i diagnozowano w trakcie prac nad rozwiązaniami wspierającymi branżę turystyczną w pierwszym okresie pandemii COVID-19. Ustawa rozwiązuje także problemy zaobserwowane w ostatnich latach w obszarze działu administracji rządowej turystyka. Ostatnie trzy bardzo niespokojne lata w turystyce oraz konieczność podejmowania szybkich i zdecydowanych działań przeciwdziałających kolejnym kryzysom nie uzasadniają podejmowania w obszarze prawa turystycznego radykalnych, reformatorskich działań. Co do zasady zmiany mają opierać się na dobrych rozwiązaniach funkcjonujących dziś w przepisach ustaw składających się na prawo turystyczne w Polsce, ma to być więc droga ewolucji, nie zaś rewolucji w tym obszarze.

W pierwszej kolejności projekt przewiduje zmiany w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. Potencjalne trudności w pozyskaniu ochrony ubezpieczeniowej w ramach obligatoryjnych gwarancji (bankowej lub ubezpieczeniowej) wymaganych przepisami prawa mogą stanowić istotne ograniczenie dla rozwoju polskich przedsiębiorców turystycznych. Przedsiębiorcy wielokrotnie w zgłaszanych postulatach wskazywali na trudności w uzyskaniu gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w szczególności, gdy to zabezpieczenie jest wymagane na wysokie kwoty (nawet kilkaset mln zł). Wymagane jest wtedy często zablokowanie po stronie przedsiębiorcy znacznych środków na poczet takiego zabezpieczenia. Po stronie zakładów ubezpieczeń wskazywano na trudności w uzyskaniu reasekuracji zabezpieczeń na wysokie kwoty.

Aktualnie na rynku turystycznym działa ponad 5 tys. organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Gwarancji tym przedsiębiorcom udziela 15 zakładów ubezpieczeń i 27 banków, przede wszystkim banków spółdzielczych. Spośród wyżej wymienionych 5 zakładów ubezpieczeń udziela gwarancji ok. 95% przedsiębiorców turystycznych. Aktualnie obowiązujące gwarancje posiadane przez przedsiębiorców turystycznych są na łączną kwotę ok. 3 mld zł.

Aktualnie gwarancja jako zabezpieczenie finansowe obejmuje ochroną wszystkie umowy o udział w imprezie turystycznej w rozumieniu art. 4 pkt 3 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz umowy o powiązane usługi turystyczne w rozumieniu art. 4 pkt 5 ww. ustawy, zawarte przez zleceniodawcę z podróżnymi, w okresie obowiązywania gwarancji. Wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej został skonstruowany tak, że ewentualne zawarcie kilku umów gwarancji prowadziłoby do zwielokrotnienia sumy gwarancyjnej, a nie podziału w ramach wymaganej przepisami minimalnej sumy gwarancyjnej.

Aby ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie zabezpieczenia, wydaje się uzasadnione wprowadzenie możliwości, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany również przez zawarcie kilku umów, których łączna wartość będzie nie mniejsza niż wymagana minimalna suma gwarancyjna. Przepisy powinny również wymagać precyzyjnego informowania podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń.

Zakłada się, że przyczyni się to do otwarcia rynku gwarancji turystycznych dla większej liczby podmiotów (zakładów ubezpieczeń, banków), ułatwień w uzyskaniu reasekuracji, a po stronie przedsiębiorców ułatwi spełnienie obowiązku posiadania zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności, a także wpłynie na obniżenie kosztów uzyskania tego zabezpieczenia.

Projekt ustawy zakłada również nowelizację przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r. *o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych* (Dz. U. z 2025 r. poz. 764). W toku zawierania przez przedsiębiorców turystycznych wymaganych przepisami prawa umów o gwarancję ubezpieczeniową lub bankową podmioty oferujące tego typu produkty finansowe niekiedy wymagają przedłożenia zabezpieczenia swoich potencjalnych wierzytelności. W niektórych przypadkach wymagane zabezpieczenie przyjmuje formę kaucji lub depozytu. Konieczność złożenia takich zabezpieczeń może stanowić znaczące obciążenie dla płynności przedsiębiorcy turystycznego, a przy braku takich środków stanowi ograniczenie dla rozwoju działalności. Aby ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie gwarancji, wydaje się uzasadnione wprowadzenie możliwości wsparcia przedsiębiorców ze środków Turystycznego Funduszu Pomocowego (TFP) przez udzielanie częściowych poręczeń. Rozwiązanie to mogłoby wspierać przedsiębiorców pozwalając im na poprawę płynności i zdolności rozwoju. Jednocześnie przewidywane kryteria ubiegania się o uzyskanie poręczenia jak również określanie wysokości poręczeń, mając na względzie m.in. profil ryzyka podmiotu, pozwolą unikać sytuacji skierowania wsparcia do podmiotów prowadzących działalność w sposób ryzykowny bądź niewywiązujących się z innych obowiązków prawnych.

Wśród kryteriów umożliwiających ubieganie się o udzielenie poręczenia wymieniono m.in. wykonywanie działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez nieprzerwany okres co najmniej ostatnich 3 lat, wywiązywanie się z ustawowych obowiązków względem Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (składanie deklaracji i odprowadzanie składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny i Turystyczny Fundusz Pomocowy) w okresie 12 miesięcy, poprzedzających dzień złożenia wniosku o udzielenie poręczenia, brak zawieszenia wykonywania działalności w okresie 3 ostatnich lat, brak trwającego postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto niezbędne będzie przedstawienie dokumentów potwierdzających brak zaległości w podatkach i wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Dodatkowo zakłada się, że poręczenia będą skierowane do przedsiębiorców turystycznych, wobec których jest wymagana suma gwarancyjna na wypadek niewypłacalności w wysokości co najmniej 250 tys. euro. Ma to być mechanizm uzupełniający w stosunku do innych form zabezpieczeń wymaganych przez zakłady ubezpieczeń lub banki na poczet udzielanej gwarancji.

Skala takiego wsparcia powinna uwzględniać stan dostępnych środków TFP tak, aby maksymalny poziom wsparcia był tym większy, im większą pulą środków dysponuje TFP. Aby zachować możliwość elastycznego dostosowywania rozwiązań do wymagań rynku, przepisy dotyczące maksymalnej wysokości udzielanego poręczenia, a także zapłaty za udzielone poręczenie będzie uregulowane w akcie wykonawczym, tj. rozporządzeniu Ministra Sportu i Turystyki.

Projekt zakłada także zwiększenie limitu możliwego finansowania zwrotnego z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (TFG), o które może wystąpić Turystyczny Fundusz Pomocowy, z dotychczasowych 5% do 30% środków TFG.

W przypadku wystąpienia nadzwyczajnych i nieuniknionych okoliczności pozwoli to na przeznaczenie większej puli środków na dokonanie zwrotów podróżnym za niezrealizowane wyjazdy (zwrotne wypłaty z TFP), a także na wypłaty dotacji z TFP. Zmiana taka umożliwi sprawne pozyskanie finansowania przez TFP w przypadku, gdyby wystąpiły jednocześnie przesłanki do uruchomienia pomocy przedsiębiorcom turystycznym w ramach dotychczasowych zadań TFP jak i obciążenie TFP dodatkowymi zadaniami w zakresie opisanych powyżej poręczeń.

Przyjęto, że zwrotne finansowanie na poziomie 30% środków TFG pozwoli na zwiększenie płynności TFP i realizację zadań TFP w przypadku zwiększonego zapotrzebowania na te środki, a jednocześnie nie powinno wpłynąć na obniżenie skuteczności realizacji zadań TFG (zwroty wypłat podróżnym w przypadku niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego i wyczerpania środków z podstawowego zabezpieczenia finansowego w postaci gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej lub ubezpieczenia na rzecz podróżnych).

Na koniec 2024 r. stan środków TFG wynosił 458 mln zł, a stan środków TFP 301 mln zł. Udzielenie zwrotnego finansowania w wysokości 30% środków TFG pozwoliłoby na uzupełnienie środków TFP o kwotę 137 mln zł. Szacowany roczny wpływ składek na TFP to ok. 100 mln zł. Kwota zwrotnego finansowania mogłaby więc zostać zwrócona do TFG w ciągu 1,5 roku, przy założeniu braku wystąpienia w tym czasie nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności powodujących konieczność wypłat z TFP.

Projekt zakłada także dokonanie zmiany w ustawie z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym (Dz. U. z 2023 r. poz. 35).

Projekt zmienia sposób rozliczeń finansowych w procesie zamykania programu Polski Bon Turystyczny. Zaproponowane rozwiązanie stanowi wyjście naprzeciw postulatam Ministerstwa Finansów oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w związku z czym kwestie finansowe w ramach zamykania programu Polskiego Bonu Turystycznego będą opierać się o budżet państwa, nie zaś, jak dotychczas, Fundusz Przeciwdziałania COVID-19.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Głównym celem ustawy jest:

1. wprowadzenie do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych możliwości, aby wymóg minimalnej sumy gwarancyjnej mógł być spełniany przez przedsiębiorcę turystycznego również przez zawarcie kilku umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, których łączna wartość będzie nie mniejsza niż wymagana minimalna suma gwarancyjna, w celu ułatwienia przedsiębiorcom pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego;
2. wprowadzenie obowiązku precyzyjnego informowania przez przedsiębiorców turystycznych podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń;
3. rozszerzenie ustawowego katalogu zadań Turystycznego Funduszu Pomocowego (TFP).

Zgodnie z danymi pochodzącymi z ewidencji Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, prowadzonej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w 2024 r. działalność na rynku usług turystycznych w zakresie związanym z organizacją imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych prowadziło 5103 przedsiębiorców turystycznych. Głównym spodziewanym skutkiem proponowanej zmiany będzie zmniejszenie kosztów uzyskania obligatoryjnych zabezpieczeń finansowych i ułatwienie ich pozyskiwania przez podmioty działające na ww. rynku.

Projekt zmienia sposób rozliczeń finansowych w procesie zamykania programu Polski Bon Turystyczny. Zaproponowane rozwiązanie stanowi wyjście naprzeciw postulatam Ministerstwa Finansów oraz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w związku z czym kwestie finansowe w ramach zamykania programu Polskiego Bonu Turystycznego będą opierać się o budżet państwa, nie zaś, jak dotychczas, Fundusz Przeciwdziałania COVID-19.

Rekomendowana jest opcja regulacyjna, która umożliwi rozwiązanie zasygnalizowanych problemów i osiągnięcie założonych celów regulacji. Wprowadzone regulacje z kolei dadzą podstawę prawną do wprowadzenia przewidzianych instrumentów. Rekomendowane jest następujące rozwiązanie o charakterze regulacyjnym:

1. Wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211) m.in. w zakresie:
 - wprowadzenia do ustawy możliwości osiągnięcia minimalnej sumy gwarancyjnej przez sumę kilku umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w celu ułatwienia przedsiębiorcom pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego,
 - wprowadzenie obowiązku precyzyjnego informowania przez przedsiębiorców turystycznych podróżnych o wszystkich zawartych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń,
 - zapewnienia właściwego gromadzenia danych pochodzących od przedsiębiorców turystycznych w celu bardziej efektywnej wymiany informacji przez podmioty funkcjonujące na rynku turystycznym. Zmiany dotyczyć będą obowiązku prowadzenia i aktualizowania przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów w zakresie powiązanych usług turystycznych w systemie teleinformatycznym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG) lub odpowiedniego, terminowego przekazywania danych, jeśli nie prowadzą tego wykazu w systemie teleinformatycznym UFG.

2. Wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764):
- rozszerzenie ustawowego katalogu zadań Turystycznego Funduszu Pomocowego (TFP) o możliwość udzielania wsparcia w postaci częściowego poręczenia na wypadek wymogu złożenia kaucji bądź depozytu jako zabezpieczenia gwarancji – rozwiązanie to ma na celu pomoc przedsiębiorcom w poprawie płynności finansowej i zwiększeniu zdolności ich rozwoju;
 - sprecyzowanie warunków uzyskania poręczenia oraz zasad określania jego wysokości mając na względzie profil ryzyka podmiotu ubiegającego się o udzielenie poręczenia, a także realizowanie przez niego obowiązków ustawowych wobec Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;
 - zwiększenie limitu możliwego finansowania zwrotnego z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (TFG), o które może wystąpić Turystyczny Fundusz Pomocowy, z dotychczasowych 5% do 30% środków TFG. Zmiana taka umożliwi sprawne pozyskanie finansowania przez TFP w przypadku, gdyby wystąpiły jednocześnie przesłanki dla uruchomienia pomocy przedsiębiorcom turystycznym w ramach dotychczasowych zadań TFP jak i obciążenie TFP dodatkowymi zadaniami w zakresie opisanych powyżej poręczeń;
 - ograniczenie odpowiedzialności UFG oraz osób działających w jego imieniu z należytą starannością za szkodę wynikłą z niewłaściwej realizacji procesu udzielania ww. poręczeń;
 - ponadto w celu doprecyzowania wynikających z tzw. ustawy covidowej obowiązków egzekucyjnych Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, wskazano wprost, iż jest on właściwy w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych, o których mowa w art. 15ka ust. 29 wspomnianej ustawy.

W efekcie nastąpi przejęcie części ryzyka przez Turystyczny Fundusz Pomocowy (TFP) prowadzony przez UFG przez mechanizm częściowego poręczenia kwot związanych z wymaganymi przez zakłady ubezpieczeń lub banki zabezpieczeniami. Ponadto przewiduje się ograniczenie tempa wzrostu ryzyka obejmowanego gwarancjami ubezpieczeniowymi w ślad za rozwojem skali działalności przedsiębiorców turystycznych, a w rezultacie zmniejszenie presji na wzrost kapitałów zakładów ubezpieczeń bądź koniecznej do uzyskania pojemności reasekuracyjnej.

W wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie, stwierdzono, że nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, gdyż w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Działania nieregulacyjne takie jak samoregulacje, w szczególności kodeksy dobrych praktyk, kampanie informacyjne, znaki jakości, certyfikaty, konferencje, seminaria itp., nie dają możliwości osiągnięcia założonych celów i rozwiązania zasygnalizowanych problemów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W odniesieniu do projektowanych zmian ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych – brak jest jednolitego rozwiązania na szczeblu UE. Poszczególne kraje stosują własne modele zabezpieczenia interesów podróżnych na wypadek niewypłacalności touroperatorów. Rozwiązania z innych krajów nie stanowią punktu odniesienia dla projektowanych przepisów.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy turystyczni	5103 podmiotów	Ewidencja TFG https://ewidencja.ufg.pl/ewidencja	Zmniejszenie kosztów zabezpieczeń i ułatwienie ich pozyskiwania; zmiany w zakresie obowiązku prowadzenia, w tym aktualizowania, przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów w zakresie powiązanych usług turystycznych w systemie teleinformatycznym Ubezpieczeniowego Funduszu

			Gwarancyjnego (UFG) lub odpowiedniego, terminowego przekazywania danych, jeśli nie prowadzą tego wykazu w systemie teleinformatycznym UFG.
Zakłady ubezpieczeń i banki udzielające zabezpieczeń finansowych przedsiębiorcom turystycznym	15 Zakładów ubezpieczeń / 27 banków i banków spółdzielczych	Ewidencja TFG	Ograniczenie tempa wzrostu ryzyka obejmowanego gwarancjami ubezpieczeniowymi w ślad za rozwojem skali działalności przedsiębiorców turystycznych, a w rezultacie zmniejszenie presji na wzrost kapitałów zakładów ubezpieczeń bądź koniecznej do uzyskania pojemności reasekuracyjnej. Możliwe zmniejszenie tempa wzrostu przychodów ze składek ubezpieczeniowych na skutek ograniczenia poziomu ryzyka lub podziału między różne podmioty.
Obywatele (korzystający z usług przedsiębiorców turystycznych)	9 mln rocznie	TFG	Zmniejszenie ryzyka negatywnych skutków zawirowań na światowych rynkach reasekuracyjnych, które mogłyby stanowić barierę rozwoju dla przedsiębiorców turystycznych w Polsce.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1		Przejęcie części ryzyka przez Turystyczny Fundusz Pomocowy (TFP) prowadzony przez UFG przez mechanizm częściowego poręczenia kwot związanych z wymaganymi przez zakłady ubezpieczeń lub banki zabezpieczeniami. Projekt przewiduje określanie w drodze rozporządzenia m.in. limitów maksymalnej wartości poręczenia udzielanego przez TFP, dzięki czemu będzie możliwe elastyczne dostosowywanie poziomu przejmowanego przez TFP ryzyka do wysokości środków zgromadzonych w TFP oraz poziomu ryzyka przedsiębiorców.
Polska Organizacja Turystyczna	1	Ustawa z 25 czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej	Zamykanie programu Polskiego Bonu Turystycznego będzie finansowane nie z funduszu COVID-19, a z budżetu państwa.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zaplanowano konsultacje publiczne i opiniowanie. Czas na zgłaszanie uwag: 21 dni od dnia otrzymania projektu.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. z 2025 r. poz. 677), a także § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – *Regulamin pracy Rady Ministrów* (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Sportu i Turystyki oraz na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Ze względu na specyfikę regulacji objętych projektowaną ustawą projekt został skierowany w ramach konsultacji do m.in. następujących podmiotów:

1. Polska Izba Turystyki;
2. Izba Turystyki RP;
3. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystyki;
4. Polska Izba Turystyki Młodzieżowej;
5. Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki Lewiatan;
6. Forum Turystyki Przyjazdowej;
7. Polska Izba Turystyki;
8. Forum Regionalnych Organizacji Turystycznych;
9. Ogólnopolskie Porozumienie Lokalnych Organizacji Turystycznych;
10. Polskie Stowarzyszenie Turystyki;
11. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego;
12. Polska Federacja Campingu i Caravaningu;
13. Polskie Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych;
14. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”;
15. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze;
16. Stowarzyszenie Hotele Historyczne w Polsce;
17. Stowarzyszenie Mieszkaniczyk;
18. Fundacja Polskie Hotele Niezależne;
19. Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel;
20. Rada Przemysłu Spotkań i Wydarzeń TUgether;
21. Stowarzyszenie Branży Eventowej;
22. Turystyczna Organizacja Otwarta;
23. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny;
24. Polska Organizacja Turystyczna;
25. Polska Izba Ubezpieczeń;
26. Stowarzyszenie Porozumienie Gmin Górskich;
27. Rada Działalności Pożytku Publicznego;
28. Rada Dialogu Społecznego;
29. Pracodawcy RP;
30. Związek Pracodawców Business Centre Club;
31. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców;
32. Federacja Przedsiębiorców Polskich;
33. Związek Miast Polskich;
34. Unia Metropolii Polskich;
35. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze – Komisja Turystyki Górskiej;
36. Polskie Towarzystwo Tatrzańskie;
37. Towarzystwo Turystów Przyrodników i Krajoznawców;
38. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek Zagranicznych w Warszawie;
39. Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne;
40. Sektorowa Rada ds. Kompetencji w Turystyce.

Projektodawca dokonał analizy uwag zgłaszanych w ramach konsultacji i uwzględnił część z nich. Projekt ustawy został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	1,4	1,1	0,8	0,2	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	4,1
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Skutki finansowe wynikające z projektu ustawy wymagają zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w części 40 Turystyka. Planowane jest udzielenie dotacji celowej przez Ministra Sportu i Turystyki z części 40 budżetu państwa – Turystyka w zakresie dot. zamykania programu Polski Bon Turystyczny.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Szczegółowa kalkulacja skutków finansowych wynikających z procesu zamykania programu Polskiego Bonu Turystycznego: Na 2026 r. Utrzymanie działalności biura (usługi prawne, koszty osobowe wraz z pochodnymi, obsługa RODO) – 1 314 700 zł Pozostałe usługi, w tym utrzymanie serwisów, materiały, usługi telekomunikacyjne, delegacje – 105 300 zł Razem 1 420 000 zł Na 2027 r. Utrzymanie działalności biura (usługi prawne, koszty osobowe wraz z pochodnymi) – 1 048 000 zł Pozostałe usługi, w tym utrzymanie serwisów, materiały, usługi telekomunikacyjne, delegacje – 97 000 zł Razem 1 145 000 zł Na 2028 r. Utrzymanie działalności biura (usługi prawne, koszty osobowe wraz z pochodnymi) – 662 000 zł Pozostałe usługi, w tym utrzymanie serwisów, materiały, usługi telekomunikacyjne, delegacje – 97 000 zł Razem 759 000 zł Na 2029 r. Utrzymanie działalności biura (usługi prawne, ew. koszty osobowe wraz z pochodnymi) – 191 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 231 000 zł Na 2030 r. Obsługa prawna – 60 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Na 2031 r. Obsługa prawna – 60 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Na 2032 r. Obsługa prawna – 60 000 zł											

	Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Na 2033 r. Obsługa prawna – 60 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Na 2034 r. Obsługa prawna – 60 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Na 2035 r. Obsługa prawna – 60 000 zł Pozostałe usługi, w tym opłaty pocztowe, koszty sądowe, materiały, usługi telekomunikacyjne – 40 000 zł Razem 100 000 zł Oczekuje się, że wprowadzone regulacje w zakresie zmian w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych nie będą wywierały wpływu na dochody lub wydatki sektora finansów publicznych. Środki gromadzone na TFP pochodzą ze składek przedsiębiorców turystycznych i stanowią swego rodzaju fundusz solidarnościowy. W związku z powyższym nie będzie wpływu na sektor finansów publicznych w tym zakresie. Skorzystanie z poręczeń Turystycznego Funduszu Pomocowego będzie uwarunkowane spełnieniem kryteriów dostosowanych do charakteru takiego instrumentu.
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	253	299	348	366	403	515	515
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystających z poręczenia TFP: 10 Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystająca z możliwości dywersyfikacji dostawców zabezpieczenia finansowego: 10.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystających z poręczenia TFP: 135 (liczba przedsiębiorców aktualnie posiadających zabezpieczenie finansowe w wysokości co najmniej 250.000 euro, którzy potencjalnie mogliby skorzystać z poręczenia z TFP). Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystająca z możliwości dywersyfikacji dostawców zabezpieczenia finansowego: 5290 (liczba wszystkich przedsiębiorców z tego sektora, którzy potencjalnie mogliby skorzystać z dywersyfikacji). Biorąc pod uwagę rosnące obroty w turystyce wyjazdowej, projekt może objąć swą regulacją w zakresie udzielanych poręczeń około 200 przedsiębiorców turystycznych.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							

Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zmniejszenie ryzyka negatywnych skutków zawirowań na światowych rynkach reasekuracyjnych, które mogłyby stanowić barierę rozwoju dla przedsiębiorców turystycznych w Polsce. Precyzyjne informowanie podróżnych przez podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych o wszystkich zawartych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Ułatwienie przedsiębiorcom turystycznym pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń Wartość wpływu na konkurencyjność w ujęciu pieniężnym dla dużych przedsiębiorstw oszacowano jako wartość poręczeń udzielonych przez TFP. Zarówno zabezpieczenia finansowe jak i w rezultacie poręczenia będą co do zasady odnawiane w cyklach rocznych, w związku z powyższym jako wartość łączną dla lat 0–10 podano najwyższą z oszacowanych wartości. Suma wartości z poszczególnych lat prezentowałaby nieprawidłową wartość wpływu na przedsiębiorczość. Założenia, które zostały przyjęte do oszacowania wpływu na przedsiębiorców, to: a) 391 mln zł – planowany stan środków w TFP na koniec 2025 r., b) 75 mln zł – rezerwa na wypadek zdarzeń objętych ochroną TFP (wypłaty lub dotacje w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności), c) 316 mln zł (391-75) – wysokość środków możliwych do przeznaczenia na poręczenia. Ponadto przyjęto, że przepisy dotyczące poręczeń wejdą w życie z początkiem roku 2026 oraz założono wzrost liczby osób korzystających z usług przedsiębiorców turystycznych na poziomie 5% rocznie (co przełoży się na analogiczny, roczny wzrost składek na TFP). Mając na uwadze powyższe założenia: a) w roku „0”, poręczenia zostaną udzielone na kwotę równą 80% planowanych na ten cel środków TFP ($316 \cdot 0.80 = 253$ mln zł), b) w roku „1”, poręczenia zostaną udzielone na kwotę równą 90% planowanych na ten cel środków TFP ($316 \cdot 0.90 \cdot 1.05 = 299$ mln zł), c) w kolejnych latach, środki na poręczenia zostaną wykorzystane już w 100%. Założono, że wprowadzenie poręczeń nie będzie miało wpływu na dochody zakładów ubezpieczeń i banków. Poręczenie z TFP ma częściowo zastąpić zabezpieczenia wymagane przez gwaranta od przedsiębiorcy turystycznego (w formie kaucji lub depozytu) na poczet udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej. W związku z powyższym poręczenie będzie miało wpływ na zwiększenie płynności finansowej przedsiębiorców turystycznych, a nie na dochody gwarantów. Jednorazowy koszt dostosowania systemu teleinformatycznego UFG do obsługi wykazu umów jest szacowany na ok. 1 mln zł. W ramach prac planuje się utworzenie funkcjonalności do prowadzenia wykazu umów w systemie oraz funkcjonalności do zasilania tego wykazu (przez API, pliki wsadowe). Planuje się również usprawnienie realizacji dotychczasowych obowiązków przez przedsiębiorców turystycznych, tj. składania deklaracji do TFG i TFP, przez automatyczne pobieranie danych z wykazu umów do deklaracji. Funkcjonalności dotyczące prowadzenia wykazu umów dotyczą ponad 5 tys. przedsiębiorców turystycznych. W 2024 r. zawarto ponad 3 mln umów dotyczących imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych. Koszty zostaną pokryte ze środków TFP.		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu ☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz: Projekt zakłada wprowadzenie szeregu nowych oraz modyfikację istniejących obowiązków informacyjnych przedsiębiorców turystycznych, tj. organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Wspomniane obowiązki wymagają przetwarzania posiadanych danych w celu ich wykonania, jak również generowania nowych danych, wypełniania stosownych kwestionariuszy, sporządzania właściwej dokumentacji i przekazywania wymaganych informacji do adresata, archiwizacji informacji. Projektowana regulacja zakłada zmiany w zakresie obowiązku prowadzenia, w tym aktualizowania, przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów w zakresie powiązanych usług turystycznych w systemie teleinformatycznym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG) lub odpowiedniego, terminowego przekazywania danych, jeśli nie prowadzą tego wykazu w systemie teleinformatycznym UFG. Z kolei skorzystanie z projektowanych poręczeń TFP będzie uwarunkowane spełnieniem kryteriów dostosowanych do charakteru takiego instrumentu.	
9. Wpływ na rynek pracy	
Przewiduje się potencjalnie korzystny wpływ regulacji na rynek pracy, w szczególności w sektorze turystyki. Ułatwienie przedsiębiorcom turystycznym (organizatorzy turystyki, przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych) pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego również może przyczynić się do powstawania nowych miejsc pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:
☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Zgodnie z projektowanym art. 6, ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2026 r. Planowany termin ma zapewnić odpowiednio długie <i>vacatio legis</i>, w celu odpowiedniego przygotowania się uczestników rynku usług turystycznych do stosowania projektowanych rozwiązań. UFG planuje działania informacyjne przede wszystkim w zakresie udostępnienia w systemie teleinformatycznym możliwości prowadzenia przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów oraz przekazywania tego wykazu za pośrednictwem systemu. W tym celu zostanie wykorzystany m.in. funkcjonujący obecnie system, tj. Portal TFG, za pośrednictwem którego obecnie przedsiębiorcy składają deklaracje TFG i TFP. Planowane jest przygotowanie przystępnych materiałów instruktażowych, które ułatwią przedsiębiorcom korzystanie z funkcjonalności związanych z prowadzeniem wykazu umów i rozdysponowanie ich przede wszystkim drogą elektroniczną.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ewaluacja zostanie dokonana po upływie 3 lat od wejścia w życie aktu normatywnego. Zaplanowano przygotowanie OSR <i>ex post</i>. Miernikami będą m.in. liczba podmiotów wykonujących daną działalność. Po okresie 3 lat zostanie dokonana ocena wykorzystania następujących instrumentów wprowadzanych przez projekt: – liczba przedsiębiorców turystycznych korzystających z poręczenia TFP, – liczba przedsiębiorców turystycznych korzystająca z możliwości dywersyfikacji dostawców zabezpieczenia finansowego. Dane niezbędne do oceny będą możliwe do uzyskania z TFG.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	

Raport z konsultacji

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych:

Projekt ustawy o zmianie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (UDER6) został przesłany do konsultacji publicznych do podmiotów z branży turystycznej, z zachowaniem 21- dniowego terminu na wyrażenie stanowiska od daty otrzymania projektu. Projekt ustawy nie dotyczy najmu krótkoterminowego. Projektowane przepisy nie obejmują wynajmu lokali mieszkalnych ani innych nieruchomości przeznaczonych na zakwaterowanie, jeżeli podmiot świadczy wyłącznie usługę wynajmu bez organizacji dodatkowych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2211). Ze względu na specyfikę regulacji objętych projektowaną ustawą projekt został skierowany w ramach konsultacji do m.in. następujących podmiotów (łącznie do 40 podmiotów):

1. Polska Izba Turystyki;
2. Izba Turystyki RP;
3. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystyki;
4. Polska Izba Turystyki Młodzieżowej;
5. Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki Lewiatan;
6. Forum Turystyki Przyjazdowej;
7. Polska Izba Turystyki;
8. Forum Regionalnych Organizacji Turystycznych; 9.
9. Ogólnopolskie Porozumienie Lokalnych Organizacji Turystycznych;
10. Polskie Stowarzyszenie Turystyki;
11. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego;
12. Polska Federacja Campingu i Caravaningu;
13. Polskie Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych;
14. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”;

15. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze;
16. Stowarzyszenie Hotele Historyczne w Polsce;
17. Stowarzyszenie Mieszkancznik;
18. Fundacja Polskie Hotele Niezależne;
19. Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel;
20. Rada Przemysłu Spotkań i Wydarzeń Tugether;
21. Stowarzyszenie Branży Eventowej;
22. Turystyczna Organizacja Otwarta;
23. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny;
24. Polska Organizacja Turystyczna;
25. Polska Izba Ubezpieczeń;
26. Stowarzyszenie Porozumienie Gmin Górskich;
27. Rada Działalności Pożytku Publicznego;
28. Rada Dialogu Społecznego;
29. Pracodawcy RP;
30. Związek Pracodawców Business Centre Club;
31. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców;
32. Federacja Przedsiębiorców Polskich;
33. Związek Miast Polskich;
34. Unia Metropolii Polskich;
35. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze – Komisja Turystyki Górskiej;
36. Polskie Towarzystwo Tatrzańskie;
37. Towarzystwo Turystów Przyrodników i Krajoznawców;
38. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek Zagranicznych w Warszawie;
39. Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne;
40. Sektorowa Rada ds. Kompetencji w Turystyce.

2. przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt ustawy nie podlegał opiniom, konsultacjom oraz uzgodnieniom z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

3. wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku

Brak zgłoszeń zainteresowania pracami nad ustawą w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Omówienie przedstawionych stanowisk lub opinii i odniesienie się do nich przez Ministra Sportu i Turystyki

L.p.	Jednostka redakcyjna	Instytucja	Treść uwagi	Stanowisko MSIT
1.		ITAKA	1. W art. 16 dotychczasowej ustawy dodaje się ust. 2, który postrzegamy jako kontrowersyjny. Według na: rozumienia to nie data wystawienia „pierwszej” gwarancji powinna skutkować obowiązkiem tego do przyjmowania zgłoszeń od turystów. W naszej opinii powinno to wynikać wprost z umowy z udzielaj zabezpieczenia finansowego, tak aby od początku podmiot ten miał! świadomość, że na nim spoczywają te obowiązki. Dzięki temu unikniemy losowości w tym aspekcie. 2. Proponowany art 19b ustawy stanowi, że UFG może udzielić poręczenia tylko kiedy podmiot udzielający gwarancji wymaga zabezpieczenia w	Ad. 1 Przepis zostanie doprecyzowany poprzez wskazanie, iż w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a właściwy do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych jest podmiot, który został wskazany w umowie gwarancji jako przyjmujący takie zgłoszenia. Na tej podstawie zmieniony zostanie wzór umowy gwarancji zgodnie z delegacją ustawową art. 12 ust. 3. Ad. 2 W ocenie projektodawcy przepis dotyczy zarówno umowy gwarancji ubezpieczeniowej jak i bankowej

			postaci kaucji lub depozytu. W' proponowanym zapisie zupełnie pominięto gwar bankową. Gwarancja bankowa w dotychczasowej praktyce przez podmioty udzielające gwarancji traktowana by była na równi z kaucją i depozytem. Z kolei dla biur podróży gwarancja bankowa była atrakcyjniejsza, gdyż jej wystaw wiązało się z mniejszą kwotą zabezpieczenia niż w przypadku kaucji/depozytu. Proponowane rozwiązanie spowodują, że zapisy ustawy o poręczeniu UFG będą .konkurowały z gwarancjami bankowymi, co wydaje się być sprzeczne z ideą zmian.	
2.		Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Zarząd ITRP na podstawie Uchwały Walnego Zgromadzenia Członków ITRP z dnia 12.04.2024 wnioskuje do Ministra Sportu i Turystyki o powołanie Społecznej Rady Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego i Pomocowego, zwanej dalej „Społeczną Radą”. 2. Kompetencje Społecznej Rady winny obejmować : a/wnioskowanie do Ministra Sportu i Turystyki o uruchomienie fundusz w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności. b/zatwierdzanie wniosków UFG /TFG do właściwego Marszałka Województwa o wykreślenie przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat c/ zatwierdzanie poręczeń i gwarancji z Turystycznego Funduszu Pomocowego dla Organizatorów Turystyki d/ opiniowanie działalności przedmiotowych funduszy, w tym sposobu zbierania i	Uwagi wykraczają poza zakres proponowanej nowelizacji ustawy

			egzekwowania składek od płatników i kierowanie wniosków do właściwego ministra e/ prawo kontroli funduszy zgromadzonych przez organizatorów i pośredników f/ opiniowanie i doradztwo w kwestii oszczędnego i fachowego sposobu uruchamiania zabezpieczeń. g/ zatwierdzanie budżetu biura TFG i TFP oraz planów wydatków 3. Rada Społeczna składać się powinna z: (liczba członków 9 do 11 osób) a/ przedstawicieli ogólnopolskich organizacji branży turystycznej, którzy odprowadzają składki na TFG i TFP – po 1 osobie z każdej organizacji, spośród których wybieranych byłoby 2 wice Przewodniczących b/ sekretarza prowadzącego dokumentację Rady Społecznej (Pracownik TFG) c/ Przedstawiciela Ministra Finansów d/ Przedstawiciela Ministra Sportu i Turystyki – Przewodniczącego Rady Społecznej (wyznaczany przez Ministra Sportu i Turystyki) d/ przedstawiciela UFG Wnioskowanie o uruchomienie funduszy w związku z wystąpieniem nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności do Ministra Sportu i Turystyki, pozwoliłoby przyspieszyć cały proces przewidziany decyzyjny. Zatwierdzanie wniosków o wykreślenie przedsiębiorcy musi być pod nadzorem społecznym, gdyż obecna praktyka odbiegała od normalności. TFG wnioskował o wszczęcie postępowania wobec przedsiębiorcy, gdy zadłużenie było do kilkudziesięciu złotych a były przypadki gdy chodziło o kilka złotych. A w szarej strefie można było robić wycieczki i co	
--	--	--	--	--

			najwyżej dostać 500 PLN mandat, gdy udało się wdrożyć postępowanie, gdyż przeważnie te podmioty czy osoby prowadziły działalność bez wymaganych zezwoleń i gwarancji. Rada miałaby prawo wnioskować o zawieszenie pobierania składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny oraz obniżenie wskaźników obliczania kwot do gwarancji turystycznych dla firm działających na rynku turystycznym ponad 3 lub 5 lat, których działalność nie wymagała w tym okresie uruchamiania zabezpieczeń. Obecnie nie wiemy czy kwoty zebrane przez Organizatorów i ich klientów są inwestowane, Rada mogłaby wnioskować o bezpieczne i elastyczne inwestowanie środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym i Turystycznym Funduszu Pomocowym (np. w formie obligacji skarbowych lub bezpiecznych lokat), co pozwoli pomnażać zgromadzone środki nawet przy zawieszeniu pobierania składek.	
3.		Stowarzyszenie właścicieli nieruchomości na wynajem "MIESZKANICZNIK"	Wnioskujemy o uzupełnienie uzasadnienia projektu ustawy poprzez dodanie zapisu o treści <i>"Projektowane zmiany nie obejmują wynajmu lokali mieszkalnych ani innych nieruchomości przeznaczonych na zakwaterowanie, jeżeli podmiot świadczy wyłącznie usługę wynajmu bez organizacji dodatkowych usług turystycznych w rozumieniu art. 4 pkt 3 i 5 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych."</i> . Doprecyzowanie to zapewni przejrzystość prawa i ochroni uczciwie działających wynajmujących przed nieuzasadnionym nakładaniem obowiązków przewidzianych dla podmiotów turystycznych.	Uwaga wykracza poza zakres proponowanej nowelizacji ustawy. Projekt ustawy nie dotyczy najmu krótkoterminowego. Projektowane przepisy nie obejmują wynajmu lokali mieszkalnych ani innych nieruchomości przeznaczonych na zakwaterowanie, jeżeli podmiot świadczy wyłącznie usługę wynajmu bez organizacji dodatkowych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

4.		Polska Izba Turystyki	Uwaga do zmiany w ustawie it/put Do art. 16 ustawy it/put - kwestia właściwości do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych, którzy nie otrzymali zwrotu środków wpłaconych za imprezę. Izba uważa, że nie data wystawienia pierwszej gwarancji lecz treść umowy w przedmiocie zabezpieczenia finansowego powinna przesądzać o obowiązku przyjmowania zgłoszeń od podróżnych, którzy nie otrzymali zwrotu środków wpłaconych za imprezę. Zdaniem Izby, propozycja taka ma ten walor, iż udzielający zabezpieczenia od początku będzie miał świadomość, że na nim spoczywają te obowiązki. Uwagi do zmian w spec-ustawie Do art. 15kc. ust. 19b spec-ustawy - poręczenia udzielane przez TFG Izba zajmuje stanowisko, że UFG powinien mieć prawo udzielenia poręczenia również wówczas, gdy podmiot udzielający gwarancji wymaga zabezpieczenia w formie gwarancji bankowej. Gwarancja bankowa w dotychczasowej praktyce przez podmioty udzielające gwarancji traktowana była na równi z kaucją i depozytem. Z kolei dla biur podróży gwarancja bankowa była atrakcyjniejsza, gdyż jej wystawienie wiązało się z mniejszą kwotą zabezpieczenia niż w przypadku kaucji/depozytu. Proponowane rozwiązanie spowoduje, że zapisy ustawy o poręczeniu UFG będą „konkurowały” z gwarancjami bankowymi, co wydaje się być sprzeczne z ideą zmian.	Ad. 1 Przepis zostanie doprecyzowany poprzez wskazanie, iż w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a właściwy do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych jest podmiot, który został wskazany w umowie gwarancji jako właściwy do ich przyjmowania. Na tej podstawie zmieniony zostanie wzór umowy gwarancji zgodnie z delegacją ustawową art. 12 ust. 3. Ad. 2 W ocenie projektodawcy przepis dotyczy zarówno umowy gwarancji ubezpieczeniowej jak i bankowej Ad. 3 Kwestia ta zostanie uregulowana w rozporządzeniu, które określi stawkę za udzielanie gwarancji, nie wyklucza to wprowadzenia stawki „zerowej”. Ad. 4 Pozostałe uwagi wykraczają znacząco poza zakres projektowanej nowelizacji.
----	--	-----------------------	---	---

			Do art. 15kc. ust. 19e. spec-ustawy - opłata za udzielenie poręczenia. Zastrzeżenia wzbudziła zasadność nowego przepisu art. 15kc. ust. 19e. przewidującego, że za udzielenie poręczenia z ust. 19a. tego artykułu (tj. na zabezpieczenie ich ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej) uiszczana będzie zapłata na rzecz TFP. Polska Izba Turystyki zwraca się o rozważenie czy możliwe byłoby zrezygnowanie z tej zapłaty, a jeżeli nie to podanie w uzasadnieniu projektu konieczności jej utrzymania z jednoczesnym określeniem w projekcie maksymalnej wysokości opłaty. Dodatkowe uwagi związane z projektem nowelizacji ustawy it/put oraz spec-ustawy Korzystając z okazji jaką są prace legislacyjne nad projektem ustawy zmieniającej ustawę it/put i spec- ustawę Izba pragnie zwrócić uwagę na kilka kwestii dotyczących materii tych ustaw, a mianowicie: • sankcji wobec naruszających przepisy ustawy it/put; • zwrotu składek na TFP; • nazwy „Turystyczny Fundusz Pomocowy”; terminu na podjęcie decyzji o uruchomieniu środków z TFP w razie NNO.	
5.		Polska Organizacja Turystyczna	W związku z brakiem środków finansowych od stycznia 2026 roku na dalszą obsługę programu Polskiego Bonu Turystycznego, zwracam się z prośbą o wprowadzenie zmian do ustawy o	Uwagi zasługują na uwzględnienie, ze względu na procedowanie projektu dotyczącego zmian w turystyce, propozycja wpisuje się w kontekst deregulacyjny, mający na celu docelową likwidację

			<i>Polskim Bonie Turystycznym</i> z dnia 15 lipca 2020 roku, które umożliwiłyby zmianę źródła finansowania kosztów zamknięcia programu Polskiego Bonu Turystycznego i pozyskanie środków przez Polską Organizację Turystyczną na ten cel. Do wykonania pozostały zadania, do których POT jest ustawowo zobowiązania, a dla których nie są zabezpieczone źródła finansowania. Jediną możliwością uzyskania przez Polską Organizację Turystyczną środków na obsługę wspomnianego programu od dnia 1 stycznia 2026 roku, jest zmiana art. 35 ustawy o <i>Polskim Bonie Turystycznym</i> i zamiana źródła finansowania zadań POT z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 na budżet państwa oraz zabezpieczenie w ustawie budżetowej na 2026 rok środków na dotację celową dla realizacji tych zadań. Brak wprowadzenia tej zmiany spowodowałby niemożność realizacji tego zadania przez Polską Organizację Turystyczną w kolejnych latach.	źródła pozabudżetowego jakim był fundusz przeciwdziałania COVID-19.
6.		Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze	Problem: Organizacje pozarządowe realizujące w ramach odpłatnej działalności pożytku publicznego działania mieszczące się w definicji imprezy turystycznej (np. zorganizowane wyjazdy dla swoich beneficjentów/ek) podlegają obecnie rygorowi ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. W związku z tym - na równi z komercyjnymi organizatorami turystyki - muszą stosować się do bardzo uciążliwych obowiązków administracyjnych. Kogo dotyczy? Wszystkie organizacje	Uwagi wykraczają poza zakres proponowanej nowelizacji ustawy.

			pozarządowe. Rozwiązanie: Zawężenie definicji przedsiębiorcy turystycznego do przedsiębiorców w rozumieniu art. 431 Kodeksu Cywilnego (wyłączenie z obecnej definicji podmiotów prowadzących działalność odpłatną). Przepisy ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych nakładają na przedsiębiorców turystycznych liczne obowiązki administracyjne. Ustawa służy implementacji unijnej dyrektywy nr 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r., której celem jest m.in. ochrona praw konsumentów w odniesieniu do zorganizowanego podróżowania. Pomimo, że dyrektywa ta pod pojęciem "przedsiębiorcy" rozumie podmioty wykonujące działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonujące wolne zawody (art. 3 pkt 7 dyrektywy), w polskiej ustawie jako "przedsiębiorcę turystycznego" rozumie się także podmioty prowadzące działalność odpłatną (art. 4 pkt 7 ustawy o imprezach turystycznych). W efekcie obowiązki, które powinny spoczywać na organizatorach turystyki oferujących swoje usługi konsumentom, spoczywają także na organizacjach pozarządowych, realizujących imprezy turystyczne w ramach odpłatnej działalności pożytku publicznego (np. organizujące wyjazdy dla swoich beneficjentów). Przepisy, które powinny chronić konsumentów przed nadużyciami ze strony komercyjnych organizatorów turystyki, stanowią zatem utrudnienie dla organizacji pozarządowych prowadzącym działalność pożytku publicznego. Rezultat: działania Pozytywnym skutkiem będzie ułatwienie organizacjom pozarządowym realizacji	
--	--	--	---	--

			wydarzeń mieszczących się w definicji imprezy turystycznej w ramach odpłatnej działalności pożytku publicznego. Inspiracja: Art. 3 pkt 7 unijnej dyrektywy nr 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. implementowanej ustawą o usługach turystycznych, który pod pojęciem "przedsiębiorcy" rozumie jedynie podmioty działające komercyjnie. Zagrożenie: Rozwiązanie nie niesie za sobą zagrożeń - celem przepisów dot. imprez turystycznych jest ochrona praw konsumentów, a proponowane uproszczenie nie dotyczy oferowanych im imprez. Akty prawne do zmiany Ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/183/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG	
7.		Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel	Propozycje zmian do ustawy o imprezach turystycznych (B2B) 1. Wprowadzenie - Kontekst i cel wystąpienia Stowarzyszenie SOIT, reprezentujące organizatorów wyjazdów korporacyjnych, odnosi się do wcześniejszego wystąpienia z 2022 roku, ponawiając postulat uporządkowania przepisów regulujących usługi turystyczne świadczone na rzecz przedsiębiorców. Zmiany zgłaszane w toku konsultacji publicznych mają charakter	Ad. 1 Uwaga wykracza poza zakres projektowanej nowelizacji. Ad. 2 Uwaga wykracza poza zakres projektowanej nowelizacji. Ad. 3 Uwagi wykraczają poza zakres projektowanej nowelizacji. Ad. 4 A) Termin nie może zostać wydłużony, ponieważ na podstawie wysłanych wykazów umów będą przygotowywane robocze wersje deklaracji do wypełnienia przez przedsiębiorców turystycznych, a deklaracje są składane do 21 dnia każdego miesiąca. B) Przepis zostanie doprecyzowany.

			uzupełniający - nie wymagają zmiany dyrektywy unijnej, lecz stanowią próbę dostosowania krajowej ustawy do rzeczywistych warunków organizacji imprez B2B. 2. Kluczowy postulat - Rozróżnienie podróży konsumenckich i korporacyjnych Propozycja: Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy: Podróżnym indywidualnym (konsumentem) - objętym pełną ochroną ustawową, Podróżnym grupowym / delegowanym przez firmę - objętym innym reżimem prawnym, gdy stroną umowy jest przedsiębiorca. Uzasadnienie: Organizatorzy wyjazdów B2B działają na zupełnie innych zasadach niż biura obsługujące klientów indywidualnych. Decyzja o wyjeździe, jego parametry oraz miejsce docelowe są określane przez klienta korporacyjnego, który świadomie przyjmuje na siebie ryzyko biznesowe. Wyjazdy korporacyjne realizowane są: Na zlecenie przedsiębiorców niebędących małymi firmami. Na podstawie zapytań ofertowych z dokładnie wskazanym celem podróży. Dla uczestników wyznaczanych często na kilka tygodni przed wyjazdem. W celu realizacji celów biznesowych, nie	C) Regulacja ustawowa znajdzie zastosowanie wyłącznie przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, dlatego nie widzimy niebezpieczeństwa nadużyć. Ad. 5 UFG będzie na swoich stronach internetowych zamieszczał filmiki instruktażowe i instrukcje wypełniania dokumentacji. Ad. 6. Uwagi wykraczają poza zakres projektowanej nowelizacji.
--	--	--	---	---

			osobistych. 3. Proponowane zmiany legislacyjne Odpowiedzialność organizatora Nowy przepis: W przypadku umowy zawartej z przedsiębiorcą, uczestnicy (np. pracownicy) nie mają indywidualnych roszczeń wobec organizatora. Cel: Wyłączyć możliwość bezpośredniego dochodzenia roszczeń przez osoby trzecie, niebędące stroną umowy.	
--	--	--	--	--

			Przeniesienie odpowiedzialności na wykonawców. Nowy przepis: W umowach B2B organizator nie odpowiada za niewykonanie usług objętych odrębnym reżimem prawnym (np. rozporządzeniem UE 261/2004). Cel: Ograniczenie odpowiedzialności organizatora za działania przewoźników, hoteli itd. Uproszczony tryb reklamacyjny Zmiana art. 51: W umowach B2B reklamacje kierowane są wyłącznie przez nabywcę (firmę), nie przez poszczególnych uczestników Ochrona przed roszczeniami osób trzecich Nowy przepis (np. art. 54a): Roszczenia wynikające z umowy może zgłaszać wyłącznie strona umowy. Uczestnicy delegowani nie mają legitymacji procesowej. Cel: Zabezpieczenie organizatora przed roszczeniami pracowników. Umowy generalne przy wyjazdach jednorazowych Nowelizacja art. 3 ust. 2: Możliwość stosowania uproszczonego reżimu także w przypadku jednorazowego wyjazdu firmowego. Cel: Uznanie wyjazdu opłacanego w całości przez firmę za wystarczającą podstawę do wyłączenia pełnych rygorów ustawy. Siła wyższa - ograniczenie skutków	
--	--	--	--	--

			Propozycja: Wyłączenie obowiązku pełnego zwrotu kosztów przy zaistnieniu siły wyższej, na rzecz rozliczenia rzeczywistych strat. Cel: Zabezpieczenie płynności organizatorów, ograniczenie wypłat z TFG, ograniczenie nieuzasadnionej odpowiedzialności organizatorów. 4. Uwagi szczegółowe do projektu ustawy Art. 9 ust. 2a-2b • Uwagi: Zbyt krótki termin 14 dni. • Propozycja: Wydłużenie do 21 dni + system sankcji gradacyjnych. Art. 15kc ust. 19a-19i (poręczenia) • Uwagi: Ryzyko nadużyć. • Propozycja: Jawność kryteriów, sprawozdania kwartalne. Art. 15kc ust. 13 (Fundusz Pomocowy)	
--	--	--	---	--

			• Uwagi: Brak limitu częstotliwości może zagrażać stabilności TFG. • Propozycja: Limit 1 raz w roku + zatwierdzenie przez ministra finansów. 5. Aspekt wdrożeniowy • Uwaga: Nowe przepisy nakładają istotne obowiązki administracyjne (np. raportowanie). • Propozycja: Wprowadzenie okresu przejściowego, szkoleń i wzorów dokumentów (szablony UFG). 6. Podsumowanie Celem SOIT jest zróżnicowanie poziomu ochrony i odpowiedzialności organizatora w zależności od charakteru umowy: • pełna ochrona dla konsumentów, inny model dla wyjazdów firmowych (B2B), gdzie stroną umowy i płatnikiem jest przedsiębiorca	
8.		Polska Izba Ubezpieczeń	1. Zaproponowane przez ustawodawcę w art. 7 ust. 2a i 2b ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (dalej: ustawa o imprezach turystycznych) rozwiązanie, zgodnie z którym zabezpieczanie finansowe może być zapewnione przez więcej niż jedną gwarancję bankową lub gwarancję ubezpieczeniową budzi	Ad.1 Na rynku obecnie występują gwaranci z UE, ze względu na wspólny rynek jest to dopuszczalne prawnie. Z kolei zabezpieczyciele spoza UE nie mają możliwości wejścia na rynek dopóki nie założą oddziału, który uprawniałby ich do udzielania zabezpieczeń na terenie UE, dlatego sprawa wydaje się być jednoznaczna. Ad. 2 Sposób wyznaczania pierwszego gwaranta zostanie doprecyzowany, poprzez wskazanie, iż w

			poważne wątpliwości co do możliwości prawnych i faktycznych jego zastosowania. Rozwiązanie to, które z założenia miało ułatwić przedsiębiorcom pozyskiwanie zabezpieczenia i prowadzenie działalności może osiągnąć przeciwny skutek. Na przedsiębiorcy bowiem będzie spoczywać ciężar poszukiwania kilku gwarancji ubezpieczeniowych lub bankowych z odpowiednim wyprzedzeniem i koordynacja dostarczenia do urzędu w jednym czasie wszystkich uzyskanych gwarancji, tak by zgodnie z art. 16 ust. 2b ustawy o imprezach turystycznych przed zawarciem umowy o imprezę turystyczną przekazać podróżnym komplet informacji o wszystkich gwarantach oraz o podmiocie, do którego podróżny powinien kierować roszczenie. Skorelowanie ww. działań - mając na względzie, że każdy z podmiotów udzielających gwarancji kieruje się własnymi procedurami ich udzielania oraz koniecznością dokonywania uzgodnień z reasekuratorami - może być dla touroperatorów (zwłaszcza z segmentu MSP) wyzwaniem, wymagającym skorzystania z profesjonalnej pomocy np. ze strony brokera ubezpieczeniowego. Wskazać także należy, że zakłady ubezpieczeń z dużą ostrożnością będą analizować, otrzymane od touroperatorów wnioski o udzielenie gwarancji, licząc się z możliwością uczestnictwa w zabezpieczeniu innych podmiotów, których dane - w tym dane finansowe - w chwili wnioskowania o gwarancje nie są znane, i na dobór których zakład	przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 2a właściwy do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych jest podmiot, który został wskazany w umowie gwarancji jako właściwy do przyjmowania zgłoszeń. Na tej podstawie zmieniony zostanie wzór umowy gwarancji zgodnie z delegacją ustawową art. 12 ust. 3. Ad. 3 Zmiany są wprowadzane w Ustawie o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, ponieważ tam ukonstytuowano TFP. Uwaga wykracza poza zakres projektu. Ad. 4 Propozycja wykracza poza zakres proponowanej nowelizacji i nie dotyczy działań deregulacyjnych.
--	--	--	--	---

			ubezpieczeń nie ma żadnego wpływu. Niewykluczone, że z powyższych względów uzyskanie reasekuracji na ryzyka gwarancyjne będzie znacznie utrudnione, a w konsekwencji uzyskanie gwarancji ubezpieczeniowej na rynku polskim może okazać się niemożliwe. Wówczas gwarantami zostaną podmioty zagraniczne niepodlegające polskiemu nadzorowi, a może nawet i podmioty spoza Unii Europejskiej, niepodlegające nadzorowi europejskiemu. To z kolei może negatywnie wpłynąć na sytuacje podróży, bowiem w celu zaspokojenia roszczeń podróżni będą kontaktować się z gwarantami zagranicznymi prowadzącymi działalność nie tylko w innym języku, ale przede wszystkim w innym reżimie prawnym. W przypadku udzielenia gwarancji przez podmioty zagraniczne od tych podmiotów marszałek województwa będzie żądał zapłaty w terminie 3 dni roboczych zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów repatriacji podróży. Wyegzekwowanie tego żądania może wiązać się z rozlicznymi komplikacjami natury prawnej i faktycznej. 2. Izba również negatywnie ocenia zaproponowane w art. 16 ust. 2 -3, art. 18 ust. 2-3 oraz art. 19 ust. 2-5 ustawy o imprezach turystycznych rozwiązanie polegające na ustawowym wyznaczeniu spośród podmiotów udzielających gwarancji jednego gwaranta właściwego do przyjmowania i weryfikacji	
--	--	--	--	--

			zgłoszeń, przekazywania informacji o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnych podróżnym albo informacji o nieuwzględnieniu zgłoszenia, a następnie wypłaty kwot należnych podróżnym do wysokości łącznych sum gwarancyjnych wynikających ze wszystkich udzielonych z możliwością żądania zaliczek od innych gwarantów i możliwością późniejszego dochodzenia roszczeń o zwrot wypłacanych kwot. Zaproponowany w art. 16 ust. 2 ustawy o imprezach turystycznych sposób wyznaczenia gwaranta właściwego do przyjmowania zgłoszeń od podróżnych jest nieprecyzyjny, bowiem nie obejmuje on przypadku, gdy wystawione zostały gwarancje w tym samym czasie i na te same kwoty. Ponadto norma prawna zawarta w tym przepisie nie reguluje aneksowania zabezpieczenia, której konieczność wynikać może np. ze zwiększania deklarowanych przez touroperatora przychodów lub zmiany zakresu terytorialnego organizowanych usług turystycznych. Jednak przede wszystkim wskazać należy, że zaproponowane rozwiązanie jest sprzeczne z istotą gwarancji ubezpieczeniowej. Zakład ubezpieczeń jako gwarant odpowiada z wystawionej przez siebie gwarancji wyłącznie do wysokości sumy gwarancyjnej wynikającej z tejże gwarancji. Po wyczerpaniu sumy gwarancyjnej gwarancja wygasa i wygasają zobowiązania gwaranta. Zaproponowane w projekcie rozwiązanie oznacza, że gwarant, który pierwszy udzielił gwarancji odpowiadałby względem podróżnych nie do kwoty udzielonej przez siebie gwarancji, ale do łącznej sumy gwarancyjnej	
--	--	--	--	--

			wynikającej ze wszystkich wystawionych gwarancji, także przez innych ubezpieczycieli lub banki. Zapłata przez gwaranta kwot po wyczerpaniu sumy gwarancyjnej i wygaśnięciu gwarancji byłaby dokonywana bez podstawy prawnej, bez <i>tzw. causa</i>. Tym samym nie ma podstaw prawnych do wystąpienia o zaliczkę do innych gwarantów czy wystąpienie o zwrot wypłaconych kwot ponad kwotę własnej gwarancji. Niezależnie od powyższego w praktyce skuteczne dochodzenie zapłaty zaliczki lub zwrotu wypłaconych kwot w sytuacji, jeżeli innymi gwarantami będą podmioty zagraniczne w tym spoza obszaru Unii Europejskiej, może być długotrwałe, jeśli w ogóle będzie możliwe. Wykonywanie przez zakład ubezpieczeń, który jako pierwszy udzielił gwarancji, innych gwarancji udzielonych przez inne zakłady ubezpieczeń lub przez banki nie mieści się w kategorii czynności ubezpieczeniowych określonych w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Niezależnie od powyższego, działanie w imieniu i na rzecz pozostałych gwarantów wymagałoby także szczegółowych pełnomocnictw, szczegółowych ustaleń między gwarantami na współpracę z którymi wszystkie podmioty się zgadzają oraz dostępu do rozlicznych rodzajów danych, w tym finansowych, stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Proponowany art. 16 ust. 3 ustawy o usługach turystycznych, zgodnie z którym podmioty udzielające gwarancji są	
--	--	--	--	--

			zobowiązane do współdziałania i informowania się o wszelkich okolicznościach i zdarzeniach związanych z udzielanym przez te podmioty zabezpieczeniem nie tylko nie tworzy podstaw prawnych do wymiany informacji, ale poprzez użycie zwrotu: „związanych z udzielanym przez te podmioty zabezpieczeniem” sugeruje, że wymiana informacji i współdziałanie może mieć miejsce przed wystawieniem gwarancji i w trakcie ich udzielania - rodzi ryzyko uznania podjętych działań za działania ograniczające lub naruszające w inny sposób konkurencję na rynku właściwym. W konsekwencji działania podmiotów które planują udzielić gwarancji touroperatorom mogą stanowić naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wykonywanie przez podmiot, który pierwszy udzielił gwarancji, czynności związanych z obsługą roszczeń podróŜnych takŜe w imieniu innych gwarantów wiąŜałoby ze zwiększeniem kosztów obsługi roszczeń podróŜnych, które ponoszone byłby całkowicie przez pierwszego gwaranta. Realizacja przewidzianego w projekcie ustawy rozwiązania wymagałaby nie tylko stworzenia systemu rozliczeń, ale i zakładania rezerw na zobowiązania nie tylko własne, ale takŜe pozostałych gwarantów - co moŜe być zakwestionowane przez organy nadzoru finansowego przy badaniu sytuacji finansowej zakładu ubezpieczeń.	
--	--	--	---	--

			Podsumowując uwagi zgłoszone w pkt 1 i 2 Izba wskazuje, że wprowadzenie zaproponowanych rozwiązań może skutkować zmniejszeniem apetytu na ryzyka gwarancyjne także po stronie reasekuratorów i zaostreniem przez zakłady ubezpieczeń polityki udzielania gwarancji dla touroperatorów. 3. Wątpliwości budzi umiejscowienie zapisów dotyczących poręczenia z Turystycznego Funduszu Pomocowego (TFP) w ustawie o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej: „ustawa covid”). Celem ustawy covid było zapobieganie, w związku z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS CoV-2 i wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, negatywnym skutkom w różnych dziedzinach życia i gospodarki, w tym w branży turystycznej poprzez przyjęcie szczególnych rozwiązań. Proponowane częściowe poręczenia udzielane z TFP nie mają związku z covid ani ze stanem zagrożenia epidemicznego, który został zniesiony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 16 czerwca 2023 r. W ocenie Izby przepisy regulujące poręczenia powinny być umiejscowione w ustawie o imprezach turystycznych. Przechodząc do szczegółów zaproponowanego rozwiązania pragniemy zgłosić następujące uwagi	
--	--	--	--	--

			do ustępów dodawanych w art. 15k ustawy covidowej: 1) zgodnie z ust. 19b ustawy covid Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielić poręczenia, o którym mowa w ust. 19a tylko w przypadku, gdy podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo bank wymaga zabezpieczenia w postaci kaucji lub depozytu. Z brzmienia ust. 19b nie wynika, czy w przypadku udzielania poręczenia kwota poręczenia zostanie przekazana podmiotowi udzielającemu zabezpieczenia finansowego, czy zapis ten oznacza wyłącznie zawarcie umowy poręczenia. 2) w ust. 19c ustawy covid przewidziano, że podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo bank wymagając zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 19a, nie może odmówić przyjęcia poręczenia udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. W ocenie Izby taki zapis stanowi ograniczenie swobody kontraktowania. Dodatkowo w połączeniu z ust. 19g, z którego wynika, że dochodząc swoich wierzytelności w związku z udzieloną gwarancją podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej oraz bank mają obowiązek zaspokoić się w pierwszej kolejności z innych zabezpieczeń, o których mowa w ust. 19b, wniesionych przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych - proponowane zapisy ograniczą możliwość zaspokojenia roszczeń podmiotu udzielającego gwarancji.	
--	--	--	--	--

			3) ust. 19d pkt 7 ustawy covid przerzuca na zakład ubezpieczeń obowiązek oceny sytuacji finansowej organizatora turystyki. Nie jest jasne, w jakim trybie zakłady ubezpieczeń miałyby takiej oceny dokonywać. Analiza sytuacji finansowej podmiotu ubiegającego się o ochronę ubezpieczeniową czy gwarancję ubezpieczeniową dokonywaną przez ubezpieczyciela przed zawarciem umowy/ udzieleniem gwarancji stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa, a przede wszystkim jest dokonywana w celu oceny ryzyka ubezpieczeniowego a nie późniejszego udzielenia poręczenia przez UFG. W opinii Izby oceny sytuacji finansowej podmiotu wnioskującego o poręczenie powinien dokonywać podmiot udzielający poręczenia. 4. Korzystając z nowelizacji ustawy o imprezach turystycznych Izba ponawia postulaty z lat ubiegłych (zgłaszane w roku 2019 i 2022) wprowadzenia zmian, które usunęłyby luki prawne w istniejącym systemie zabezpieczeń finansowych, które pozwalają nieuczciwym przedsiębiorcom turystycznym na pobranie od podróżnych kwot wynikających z umowy o wykonanie usługi turystycznej, a następnie zatrzymanie tych środków poprzez spowodowanie uruchomienia zabezpieczeń finansowych na podstawie ww. ustawy. Oświadczenie o niewypłacalności w obecnym stanie prawnym może być bowiem złożone nawet gdy stan majątkowy przedsiębiorcy tego nie uzasadnia. Proponowane zmiany nie zmieniają przesłanek uruchomienia zabezpieczenia finansowego ani zasad wypłaty na rzecz	
--	--	--	--	--

			podróżnych. Mają na celu zniechęcenie nieuczciwych przedsiębiorców turystycznych do składania nieprawdziwych oświadczeń o niewypłacalności oraz zwiększenie przejrzystości finansowej przedsiębiorców turystycznych, tak aby umożliwić właściwe i stałe szacowanie ryzyka przez podmioty udzielające zabezpieczeń finansowych na podstawie ww. ustawy. Izba proponuje zmiany w ww. ustawie polegające na wprowadzeniu sankcji karnych w przypadku złożenia oświadczenia o niewypłacalności niezgodnego ze stanem faktycznym oraz wprowadzenia obowiązku udzielenia podmiotom udzielającym zabezpieczeń finansowych na podstawie ww. ustawy dostępu do danych o stanie majątkowym przedsiębiorców turystycznych poprzez: 1) dodanie w art. 13 ustawy ust. 1a w brzmieniu: „1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań"; 2) dodanie w art. 9 Ustawy kolejnego ustępu w brzmieniu:	
--	--	--	--	--

			„4. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udostępniają podmiotom udzielającym zabezpieczeń finansowych w rozumieniu art. 4 pkt 14 dane zawarte w wykazie umów w terminie 7 dni od dnia doręczenia wniosku o udostępnienie danych. Podmioty udzielające zabezpieczeń finansowych w rozumieniu art. 4 pkt 14 uprawnione są do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów w zakresie niezbędnym do wykonania umów objętych udzielonymi zabezpieczeniami finansowymi”; 3) dodanie art. 9a w brzmieniu: „9a. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udostępniają dane dotyczące ich sytuacji finansowej na rzecz podmiotów udzielających zabezpieczeń finansowych w rozumieniu art. 4 pkt 14, w zakresie oraz w terminach określonych w umowach o ustanowienie zabezpieczeń finansowych”; 4) dodanie art. 60a w brzmieniu: „60a. Kto nie wypełnia obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 4, podlega karze grzywny”; 5) dodanie art. 60b w brzmieniu: „60b. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 60a, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks	
--	--	--	---	--

			postępowania w sprawach o wykroczenia".	
9.		Rada Przemysłu Spotkań i Wydarzeń TUgether	1. Zwrócenie uwagi na aspekt wdrożeniowy. Ustawa wiąże się z koniecznością wprowadzenia własnego systemu umów lub użycia systemu jaki stworzy UFG Zwiększenie obciążeń administracyjnych Projekt zakłada nowe obowiązki raportowania i aktualizacji danych (np. art. 9 ust. 2a–2b), które mogą być trudne do realizacji szczególnie dla mniejszych przedsiębiorców turystycznych. Warto rozważyć wprowadzenie okresu przejściowego oraz narzędzi wsparcia (np. szkoleń lub szablonów raportów). 2. Wskazanie art. Do zmiany w konsultacjach Art. 9 ust. 2a i 2b Uwagi: Termin 14 dni może być zbyt krótki w przypadku dużych organizatorów z rozproszoną strukturą. Brak jest przepisów o konsekwencjach za wielokrotne spóźnienia. Rekomendacja: Rozważyć wydłużenie terminu do 21 dni i wprowadzenie systemu sankcji gradacyjnych. Art. 15kc ust. 19a–19i (nowe przepisy o poręczeniach) Uwagi: To nowy, istotny mechanizm wsparcia, ale niesie ryzyko nadużyć (np. poręczenia dla firm bliskich upadłości). Rekomendacja: Wymagana jest jawność kryteriów przyznawania poręczeń oraz obowiązek	Ad. 1 Projekt zakłada, iż przedsiębiorcy mogą prowadzić wykazy w dotychczasowej postaci albo w portalu UFG Ad. 2 UFG udostępni na swoim portalu szkolenia lub szablony raportów Ad. 3 Termin 14 dni zostanie utrzymany ze względu na przewidywaną funkcjonalność automatycznego uzupełniania deklaracji w systemie UFG. Ad. 4 Kryteria zostaną wzmocnione, zgodnie z sugestią UOKiK Ad. 5 Będzie to udzielane wyłącznie przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, dlatego takie ryzyko będzie znacząco zniwelowane. Ad. 6 Propozycja wykracza znacząco poza planowaną nowelizację.

			publikowania sprawozdań kwartalnych z udzielonych poręczeń. Art. 15kc ust. 13 Uwagi: Możliwość udzielenia zwrotnego finansowania Funduszowi Pomocowemu do 30% środków TFG bez limitów częstotliwości może narazić Fundusz na destabilizację. Rekomendacja: Wprowadzić maksymalną częstotliwość takiego finansowania (np. raz na rok) oraz obowiązek zatwierdzenia przez ministra finansów. 3.Możliwość stosowania umowy generalnej pomiędzy podmiotami B2B także przy jednorazowej imprezie firmowej zawieranej w imieniu podróżnych, gdzie opłacającym w 100% jest przedsiębiorca. Związane jest to z charakterem zawierania umów o podróże motywacyjne inny niż w przypadku podróży służbowych.	
--	--	--	--	--

**Uwagi zgłoszone w ramach opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz niektórych innych
ustaw (UDER6), które nie zostały uwzględnione**

LP.	PODMIOT ZGŁASZAJĄ CY UWAGĘ	ZMIENIANY PRZEPIS	UZASADNIENIE ZGŁASZANEJ UWAGI	STANOWISKO MSIT
Art. 1 (zmiana ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych)				
1.	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Uwaga ogólna do art. 1	W aktualnej wersji projektu dokonano zmiany w zakresie procesu rozpatrywania roszczeń i wypłat na rzecz podróżnych w przypadku udzielenia więcej niż jednej gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej. Zgodnie z projektowanym art. 7 ust. 2a ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2211), zwanej dalej „ustawą o imprezach turystycznych” (art. 1 pkt 1 lit. b projektu), w przypadku zapewnienia zabezpieczenia finansowego poprzez zawarcie więcej niż jednej gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej, jeden z podmiotów udzielających gwarancji musi być wskazany w treści gwarancji jako podmiot przyjmujący zgłoszenia. Kolejno, zgodnie z projektowanym art. 16 ust. 2 ustawy o imprezach turystycznych (art. 1 pkt 4 projektu), podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej wskazany jako przyjmujący zgłoszenia jest obowiązany do obsługi zgłoszonych roszczeń, w tym do dokonywania uznanych wypłat, do łącznej wysokości wszystkich gwarancji udzielonych na ten sam okres. Tymczasem art. 18 ust. 2 i 3 oraz art. 19 ustawy o imprezach turystycznych (art. 1 pkt 5 i 6 projektu) przewidują, że wypłaty dokonywane podróżnym będą realizowane w proporcjach wynikających z udzielonych gwarancji częściowych, wprowadzając jednocześnie uprawnienie dla podmiotu koordynującego rozpatrywanie zgłoszonych roszczeń do zwrócenia się do pozostałych gwarantów o zwrot wypłaconych środków. Wskazane wyżej rozwiązania mogą budzić następujące, warte zasygnalizowania wątpliwości: a) w przypadku, gdy pozostałe podmioty nie udzielą w terminach ustawowych zaliczek na poczet należnych wypłat albo nie dokonają zwrotu wypłaconych roszczeń, podmiot przyjmujący zgłoszenie ponosi ryzyko finansowe wypłaty	Uwaga nieuwzględniona Ad 1 a) Zasady współpracy podmiotów działających na wspólnym rynku finansowym wynikające z praktyki, są wystarczające do przyjęcia, że podmioty, które udzielą zabezpieczenia temu samemu przedsiębiorcy, będą ze sobą współpracować. Współpraca rynkowa będzie prowadzona w ramach swobody umów, natomiast podmiot wskazany w gwarancji jako przyjmujący zgłoszenia od podróżnych oraz udzielający wypłat przyjmie na siebie największe ryzyko, ale zakładamy również, iż będzie to odpowiednio skalkulowane w cenie gwarancji. Nie można z góry zakładać, iż gwaranci, którzy obecnie operują na rynku, nie będą wykonywali swoich zobowiązań, skoro już dziś je muszą wykonywać, w zakresie chociażby wypłat zaliczek dla marszałków województw związanych ze sprowadzeniem turystów do kraju w przypadku niewypłacalności i sprowadzenia podróżnych do kraju. Ad. 1 b) Jeden z podmiotów udzielających gwarancji

			całkowitej kwoty roszczeń do łącznej kwoty udzielonych gwarancji przez wszystkie podmioty udzielające zabezpieczenia finansowego, mimo że sam udzielił gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej na niższą kwotę, b) aktualnie projektowane przepisy nie określają, w jaki sposób, w jakim trybie i w jakim terminie ma nastąpić wskazanie w umowie gwarancji podmiotu przyjmującego zgłoszenia; w poprzednim brzmieniu projektu takie uregulowanie znalazło się w ówczesnym art. 16 ust. 2 ustawy o imprezach turystycznych, jednak obecnie, z uwagi na brak uregulowań w tym zakresie wydaje się, że odbywać się to będzie na podstawie dwustronnych uzgodnień pomiędzy organizatorem turystyki lub podmiotem udzielającym gwarancji a zakładem ubezpieczeń lub bankiem, bez porozumienia z pozostałymi podmiotami udzielającymi zabezpieczenia finansowego, c) z projektowanych przepisów nie wynika, aby podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej, który rozważa wyrażenie zgody lub wyraził zgodę na bycie podmiotem przyjmującym zgłoszenia, miał wpływ na wybór pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego, np. w celu oceny ich wiarygodności, co jest istotne w kontekście wzajemnych rozliczeń z tytułu wypłaty zaliczek czy zwrotu wypłaconych roszczeń, d) projektowane przepisy nie zawierają uregulowań w zakresie zawarcia umowy przez podmioty udzielające zabezpieczenia finansowego, więc podstawę ich wzajemnych relacji i roszczeń stanowią wyłącznie przepisy ustawy, co w kontekście tego, że podmiot przyjmujący zgłoszenia ponosi ryzyko finansowe związane z koniecznością wypłaty całkowitej kwoty roszczeń do łącznej kwoty udzielonych gwarancji przez wszystkie podmioty udzielające zabezpieczenia finansowego, skutkować może trudnością w praktycznym zastosowaniu proponowanych rozwiązań, e) dodatkowe wątpliwości w kontekście aktualnej wersji projektu budzą następujące kwestie: - charakter wypłaty kwot przewyższających udzieloną gwarancję ubezpieczeniową (skoro nie są to wypłaty z udzielonej przez ten zakład ubezpieczeń gwarancji), - kalkulacja ryzyka w związku z udzieleniem gwarancji ubezpieczeniowej, przy jednoczesnym ustawowym zobowiązaniu do wypłat przewyższających kwotę	będzie musiał być wskazany w treści gwarancji jako podmiot przyjmujący zgłoszenia, o których mowa w art. 16, a udzielone zabezpieczenia finansowe będą musiały obejmować ten sam okres. Nastąpi to zatem na zasadzie swobody umów. Ad 1c) Współpraca między gwarantami będzie podlegała ogólnym zasadom swobody umów. Należy zauważyć, że aktualnie marszałek województwa, który ma obowiązek współpracować z gwarantem w chwili ogłoszenia niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego (wypłata zaliczek przez gwaranta w przypadku konieczności sprowadzania podróży do kraju) także nie ma wpływu na wybór podmiotu udzielającego zabezpieczeń finansowych. Ad 1d) Należy wskazać, że adekwatnym wydaje się dzisiejsze uregulowanie ustawowe w zakresie beneficjentów gwarancji, którymi są marszałkowie województw. Nie można z góry zakładać, iż zabezpieczyciele, którzy obecnie operują na rynku, nie będą wykonywali swoich zobowiązań, skoro już dziś je muszą wykonywać w zakresie wypłaty zaliczek dla marszałków województw związanych ze sprowadzeniem turystów do kraju w przypadku niewypłacalności. Ad 1 e) Podmiot przyjmujący zgłoszenia nie musi wypłacać całości kwoty z własnych środków, może wystąpić do innych podmiotów
--	--	--	---	---

			gwarancji i jak to powinno wpływać na koszt gwarancji, - wysokość, w jakiej należy utworzyć rezerwy związane z udzieleniem takiej gwarancji.	udzielających zabezpieczenia finansowego na ten sam okres, o wypłatę zaliczki na poczet realizacji wypłat, proporcjonalnie, zgodnie z wyliczeniem. Wypłata zaliczki nastąpi w terminie nie dłuższym niż 14 dni, od dnia doręczenia wezwania do wypłaty zaliczki. Zasada swobody umów będzie jednak dopuszczała inne uregulowanie między samymi ubezpieczycielami, jeśli uznają to za stosowne.
2.	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Art. 1 pkt 2 lit. c (dodawany art. 9 ust. 2a-2c uoit)	W przypadku, dodawanych w ramach art. 1 pkt 2 lit. c projektu, art. 9 ust. 2a i 2b ustawy o usługach turystycznych, przewidziano dla podmiotów zobowiązanych termin 14 dni za poprzedni miesiąc kalendarzowy lub nie więcej niż 14 dni od dokonania zmiany danych w umowach na przekazanie, za pośrednictwem systemu, wykazu umów lub informacji o zmianie umów. Wydaje się, że ze względu na wykorzystywanie danych gromadzonych w systemie przez marszałka województwa i ministra właściwego do spraw turystyki (art. 1 pkt 2 lit. b projektu, proponowane brzmienie art. 9 ust. 2 ustawy o usługach turystycznych), w celu realizacji zadań przez te organy i zapewnienie jak najbardziej bieżącej informacji dla ich potrzeb, wskazane jest określenie tych terminów na maksymalnie 7 dni. Jest to termin standardowo wykorzystywany w przypadku wielu obowiązków informacyjnych na rynku usług finansowych i obowiązuje np. zakłady ubezpieczeń w zakresie raportowania danych o zawartych umowach ubezpieczenia i zgłoszonych szkodach do Ośrodka Informacji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „UFG”. Mając na uwadze powyższe argumenty, zasadne wydaje się zatem także skrócenie do maksymalnie 7 dni terminu na uzupełnienie przez podmioty zobowiązane danych w systemie na wezwanie UFG, przewidzianego w dodawanym art. 9 ust. 2c ustawy o usługach turystycznych. Zastosowanie w projektowanych art. 9 ust. 2a-2c proponowanego terminu 14 dni powodować będzie, że w skrajnym przypadku informacje o zawartych umowach lub ich zmianach pojawiać się będą w systemie dopiero po 28 dniach, czyli po około miesiącu od daty zawarcia umowy lub jej zmiany, co wydaje się zbyt długim terminem, niezapewniającym realizacji celu bieżącego monitorowania działalności podmiotów zobowiązanych do zasilania danych	Uwaga nieuwzględniona Do tej pory dostęp do wykazu umów był wyłącznie w ramach kontroli. W ocenie projektodawcy przekazywanie danych, nawet po 28 dniach, czyli po około miesiącu od daty zawarcia umowy lub jej zmiany, nie wydaje się zbyt długim terminem. Określony w projekcie termin wydaje się być adekwatny do postulatów zgłaszanych w ramach konsultacji publicznych, a także opinii kierowanych do Ministra bezpośrednio przez branżę turystyczną.

			w systemie.	
3.	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Art. 1 pkt 2 lit. e (dodawany art. 9 ust. 4 uoit)	Wątpliwości organu właściwego do spraw ochrony danych osobowych budzi art. 1 (zmiana 2) projektu ustawy, który dodaje art. 9 ust. 4 w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211), dalej: ustawa, o treści: „Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, udostępnia dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 i 6-7a, zawarte w wykazie umów, marszałkowi województwa i ministrowi właściwemu do spraw turystyki w celu realizacji zadań przez te podmioty.”. Wskazuje bowiem, że zawarte w wykazie umów dane (m.in. numer rezerwacji lub umowy, liczba podróży objętych umową) udostępniane są marszałkowi województwa i ministrowi właściwemu do spraw turystyki w celu realizacji zadań przez te podmioty, jednak nie precyzuje o jakie konkretnie zadania w tym przepisie chodzi. Tymczasem z projektowanej normy powinno dokładnie wynikać dla realizacji jakich konkretnie zadań ustawowych udostępniane są wymienione w ust. 1 pkt 1-4 i 6-7a dane.	Uwaga nieuwzględniona Należy zwrócić uwagę, że zarówno marszałkowie, jak i minister są samodzielnymi administratorami danych osobowych, którzy co do zasady realizują czynności przetwarzania danych osobowych na podstawie obowiązku prawnego, wynikającego z ich zadań ustawowych. Administrator danych osobowych jest samodzielnie odpowiedzialny za to, aby jego czynności przetwarzania były zgodne z prawem, w tym, aby miały podstawę prawną. Przepis prawa uprawniający marszałków i ministra do dostępu do danych z wykazu umów w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań ustawowych jest poprawny, gdyż wymaga, aby istniał obowiązek prawny (zadanie ustawowe), do którego realizacji potrzebne są dane z wykazu umów. Zwracamy uwagę, że taka konstrukcja legislacyjna jest stosowana często, jednocześnie uodparniając przepisy na konieczność dostosowywania ich za każdym razem w przypadku ewentualnych nowych zadań ustawowych. Należy podkreślić, że na podstawie już obowiązujących przepisów UFG, marszałkowie i minister mogą przetwarzać dane z wykazów umów prowadzonych przez przedsiębiorców turystycznych, realizując swoje zadania ustawowe.
4.	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Art. 1 pkt 2 lit. e (dodawany art. 9 ust. 5 uoit)	W odniesieniu do art. 1 pkt 2 lit. e projektu, wprowadzającego do ustawy o usługach turystycznych art. 9 ust. 5, wskazania wymaga, że oprócz publikacji przez UFG danych zbiorczych, obrazujących informacje na temat rynku turystycznego, UFG powinno mieć też możliwość udostępniania klientom organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych informacji o uzyskanych przez te podmioty gwarancjach, okresach ich obowiązywania i pokrycia przez nie wymaganej	Uwaga nieuwzględniona Informacja ta jest już dziś udostępniana w portalu ewidencja.ufg.pl. Podstawą prawną jest art. 24 ust. 2, 5, 6 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych

			minimalnej sumy gwarancyjnej. Udostępnienie takich informacji mogłoby odbywać się analogicznie, jak udostępnianie przez Ośrodek Informacji UFG informacji o ważnej umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Rozwiązanie takie dawałoby możliwość klientom samodzielnej weryfikacji, czy podmiot, z którym zawierają umowę na usługę turystyczną, posiada odpowiednie, aktualne zabezpieczenie swoich zobowiązań na okres, w którym usługa ta ma być realizowana.	usługach turystycznych
5.	Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	Art. 1 pkt 5 i 6 (dodawane art. 18 ust. 3 i art. 19 ust. ust. 3 uoit)	Z przedstawionej obecnie wersji projektu usunięty został projektowany art. 16 ust. 3 ustawy o imprezach turystycznych, jednak w opinii UKNF, zasadne jest podtrzymanie także uwagi wyrażonej w piśmie z dnia 23 maja 2025 r., że proponowane przepisy mogą budzić wątpliwości w kontekście uprawnienia zakładów ubezpieczeń do przekazywania informacji związanych z udzieloną gwarancją ubezpieczeniową organizatorowi turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych. W szczególności, zgodnie z projektowanym art. 18 ust. 3 ustawy o imprezach turystycznych (art. 1 pkt 5 projektu) w zw. z aktualnie obowiązującym art. 18 ust. 1 tej ustawy, w przypadku gdy zakład ubezpieczeń jest podmiotem przyjmującym zgłoszenia, zobowiązany jest do przekazania pozostałym podmiotom udzielającym zabezpieczenia finansowego informacji o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informacji o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. Ponadto zgodnie z projektowanym art. 19 ust. 3 ustawy o imprezach turystycznych (art. 1 pkt 6 projektu), zakład ubezpieczeń jako podmiot przyjmujący zgłoszenie może, po dokonaniu wypłat na rzecz podróżnych, wystąpić do pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego z roszczeniem o zwrot dokonanych wypłat. Z kolei, zgodnie z projektowanym art. 19 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych (art. 1 pkt 6 projektu), zakład ubezpieczeń jako podmiot przyjmujący zgłoszenie może wystąpić do innych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego o wypłatę zaliczki na poczet dokonywanych wypłat. Wydaje się, że w obu tych przypadkach zakład ubezpieczeń jako podmiot występujący o zwrot wypłaconych środków lub wypłatę zaliczki uzasadniać będzie swoje wystąpienie poprzez przedstawienie informacji o dokonanych bądź planowanych wypłatach na rzecz poszczególnych podróżnych. Ze względu na powyższe, w przypadku przyjęcia w projekcie, że udzielanie gwarancji	Uwaga nieuwzględniona W związku z nieuwzględnieniem uwagi nr 1 UKNF nie ma potrzeby wprowadzania odpowiednich zmian do ustaw sektorowych.

			częstkowych odbywać się będzie w formie umowy konsorcjum gwarantów lub umowy koasekuracji, UKNF proponuje rozważenie odpowiednich zmian ustaw sektorowych poprzez dodanie przepisu uprawniającego zakłady ubezpieczeń do przekazywania innym zakładom ubezpieczeń bądź bankom informacji związanych z udzielanymi gwarancjami ubezpieczeniowymi na zasadach i w zakresie określonym w przepisach ustawy o imprezach turystycznych.	
6.	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Art. 1 pkt 6 (wcześniej pkt 5, dodawany art. 19 ust. 3 uoit)	Art. 1 (zmiana 5) projektu ustawy dodaje art. 19 ust. 3 ustawy, o treści: „Podmiot przyjmujący zgłoszenia po dokonaniu wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym, może wystąpić z roszczeniem o zwrot wypłaconych środków do pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego na ten sam okres, proporcjonalnie, zgodnie z wyliczeniem, o którym mowa w art. 18 ust. 3.”. Projektowana norma wskazuje na możliwość wystąpienia z roszczeniem podmiotu dokonującego wypłaty środków do pozostałych podmiotów udzielających zabezpieczenia wskazując jedynie aspekty techniczno-finansowe. Rozwiązanie to jednak nie wskazuje, czy w związku z tym działaniem będą przekazywane dane osobowe podmiotów, którym dokonano wypłaty, a jeśli tak w jaki sposób i jakim zakresie. Dane osobowe muszą być przetwarzane w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą, co wymaga od projektodawcy tworzenia przepisów, które w sposób precyzyjny będą wskazywały na procesy przetwarzania danych osobowych. Zasadniczym elementem dla zachowania przejrzystości przetwarzania danych osobowych zgodnie z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości z art. 5 ust. 1 lit a 3 oraz minimalizacji danych z art. 5 ust. 1 lit c rozporządzenia 2016/6794 projektowanej ustawy jest właściwe odzwierciedlenie wszystkich procesów przetwarzania w tym danych osobowych im podlegających. Analogiczną uwagę należy podnieść do dodawanego art. 19 ust. 4 ustawy.	Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowe przepisy stanowią jedynie uprawnienie dające roszczenie o zwrot wypłaconego świadczenia. Nie stanowią samoistnej podstawy prawnej czynności przetwarzania. Uwaga zmierza do tworzenia katalogu zamkniętego danych osobowych jakie mogą być przetwarzane przy jakiegokolwiek czynności gospodarczej. Nieznane nam są jakiegokolwiek przepisy regulujące działalność gospodarczą w taki sposób. Jednocześnie, stanowiłoby to zaprzeczenie przepisów RODO, które jednoznacznie przewidują interes prawny administratora danych osobowych jako jedną z przesłanek zgodności z prawem przetwarzania danych osobowych. To na administratorze danych osobowych w takiej sytuacji spoczywa obowiązek określenia czy jakiegokolwiek dane osobowe, a jeśli tak, to w jakim zakresie są konieczne do realizacji czynności gospodarczej zgodnej z jego uprawnieniem. Analogiczne uzasadnienie należy odnieść także, do uwagi do zmiany w art. 19 ust 4.
7.	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Art. 2 pkt 2 lit. d (dodawany art. 15kc ust. 19h ustawy COVID-19)	Art. 2 (zmiana 2 lit. d) projektu ustawy dodaje art. 15kc ust 19h w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 340, 1089, 1222, 1473 i 1717 oraz z 2025 r. poz. 179) o treści: „Umowa poręczenia, o którym mowa w ust. 19a, zawierana jest za pośrednictwem portalu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego między Ubezpieczeniowym	Uwaga częściowo nieuwzględniona W aktualnej wersji projektu ustawy odwołanie do portalu Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego zostało uzupełnione poprzez wskazanie, że jest to „system teleinformatyczny Ubezpieczeniowego Funduszu

			Funduszem Gwarancyjnym a organizatorem turystyki lub przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych i zawiera w szczególności [...]”. Projektowany przepis ma charakter blankietowy, nie precyzuje bowiem czym jest portal teleinformatyczny za pomocą którego zawierana jest umowa. Z uwagi na zasadę zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości z art. 5 ust. 1 lit. a oraz integralności i poufności (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/6795) uzasadnione jest uzupełnienie projektowanego przepisu o wskazanie portalu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, który dedykowany jest do zawierania przedmiotowych umów. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że omawiany przepis zawiera otwarty katalog informacji, w tym danych osobowych, jakie może zawierać umowa poręczenia, zastosowano w nim sformułowanie „w szczególności”. Takie ukształtowanie przepisu nie odpowiada przepisom ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych, może bowiem prowadzić do dowolnego kształtowania zakresu danych osobowych (np. przedsiębiorcy), a w konsekwencji do nadmiarowego i nieadekwatnego pozyskania i przetwarzania danych osobowych, tym samym do naruszenia zasad przetwarzania tych danych (przejrzystości z art. 5 ust. 1 lit a oraz minimalizacji danych z art. 5 ust. 1 lit c rozporządzenia 2016/679). Zatem uzasadnione byłoby usunięcie z art. 15kc ust 19h ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych określenia „w szczególności”, a także doprecyzowania jakie konkretnie informacje, w tym dane osobowe, będą przetwarzane w związku z zawieraną umową poręczenia.	Gwarancyjnego, o którym mowa w art. 15ka ust. 2”. W zakresie, w jakim przepis art. 15kc ust 19h określa otwarty katalog informacji, w tym danych osobowych, jakie może zawierać umowa poręczenia należy wskazać, że elementy umowy o udzielenie poręczenia nie stanowią katalogu kategorii danych osobowych jakie mogą być przetwarzane i nie powinny być tak traktowane. Jest to katalog elementów szczególnej umowy poręczenia, które muszą zostać w niej zawarte. Podobnie jak w przypadku czynności gospodarczych, regulowanie jakie dane osobowe mogą zostać wykorzystane na potrzeby zawierania umowy stanowi przejaw nadmiernej regulacji. To potrzeby obrotu gospodarczego oraz niezbędność powinny stanowić o ewentualnym przetwarzaniu danych osobowych na potrzeby zawieranej umowy. Jednocześnie, jedyne dane osobowe, jakie powinny być przetwarzane w tej umowie, to dane osobowe osób, które będą ją podpisywać, gdyż jest to szczególna forma umowy poręczenia, o której mowa w art. 876 kodeksu cywilnego. Konieczne jest zatem wskazanie dłużnika, poręczyciela oraz wierzyciela – w tym przypadku poręczyciel i wierzyciel zawsze będą osobą prawną, a ewentualne dane osobowe dłużnika (który może być osobą fizyczną) będą przetwarzane jako niezbędne do realizacji umowy zawieranej na jego żądanie, czyli na innej podstawie prawnej z RODO.
--	--	--	---	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

w sprawie poręczenia udzielanego z Turystycznego Funduszu Pomocowego

Na podstawie art. 15kc ust. 19f ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764 oraz z...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) maksymalną wartość udzielanego poręczenia, o którym mowa w art. 15kc ust. 19a ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) maksymalny stosunek łącznej wartości udzielanych poręczeń, o których mowa w art. 15kc ust. 19a ustawy, zwanych dalej „poręczeniami”, do wysokości środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym;
- 3) wysokość zapłaty za udzielenie poręczenia.

§ 2. 1. Wartość poręczenia nie może przekroczyć:

- 1) 12,5% sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 2) 25% wartości zabezpieczenia ewentualnych zobowiązań organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych żadanego przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 3) połowy nadwyżki sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej ponad łączną wartość wszystkich zabezpieczeń wymaganych przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 4) 17,5% środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym na koniec roku poprzedzającego udzielenie poręczenia.

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. poz. 1002).

2. Maksymalna wartość poręczenia podlega obniżeniu o:

- 1) 25% – jeżeli więcej niż połowa łącznej wartości imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, realizowanych w okresie obowiązywania ostatniego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2211 oraz z ...), posiadanego przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych dotyczyła imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych odbywających się w okresie 3 kolejnych miesięcy kalendarzowych;
- 2) 25% – jeżeli więcej niż połowa łącznej wartości imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, realizowanych w okresie obowiązywania ostatniego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, posiadanego przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych dotyczyła imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych odbywających się w jednym kraju.

§ 3. Maksymalny stosunek łącznej wartości udzielonych poręczeń do wysokości środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym na koniec miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku o udzielenie poręczenia nie może przekroczyć 80%.

§ 4. Wysokość zapłaty za udzielenie poręczenia wynosi 0,1% wartości udzielanego poręczenia, jednak nie mniej niż 300 zł.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

W porozumieniu:

**MINISTER FINANSÓW I
GOSPODARKI**

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie jest wydawane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w przepisie art. 15kc ust. 19f ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764 oraz z ...).

Zgodnie z tymi regulacjami rozporządzenie ma określać maksymalną wartość poręczenia udzielanego z Turystycznego Funduszu Pomocowego organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, na zabezpieczenie ich ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, związanych z udzielaną gwarancją, w przypadku gdy ten podmiot wymaga zabezpieczenia w postaci kaucji, depozytu, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej.

Uwzględniając wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym proponuje się, aby maksymalna wysokość jednego poręczenia nie przekraczała:

- 1) 12,5% sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 2) 25% zabezpieczenia ewentualnych zobowiązań organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych żadanego przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 3) połowy nadwyżki sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej ponad łączną wartość wszystkich zabezpieczeń wymaganych przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 4) 17,5% środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym na koniec roku poprzedzającego udzielenie poręczenia.

Przy określeniu ww. wartości wzięto pod uwagę prognozowany stan środków Turystycznego Funduszu Pomocowego na koniec 2025 r. (391 mln zł). Założono rezerwę na wypadek zdarzeń objętych ochroną TFP (wypłaty lub dotacje w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności), więc środki, które mogłyby być przeznaczone na poręczenia to 316 mln zł. Biorąc pod uwagę łączną wysokość zabezpieczeń finansowych posiadanych przez przedsiębiorców spełniających kryterium minimalnej sumy gwarancji pozwalającej na

ubieganie się o poręczenie z TFP (145 przedsiębiorców) wyznaczono poziom 12,5% sumy gwarancji jako poziom maksymalnej wysokości poręczenia.

Biorąc pod uwagę wytyczną z upoważnienia ustawowego, aby wysokość udzielanego poręczenia była adekwatna do profilu ryzyka działalności prowadzonej przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, zaproponowano, aby wartość poręczenia ulegała obniżeniu o 25% w następujących przypadkach:

- 1) jeżeli więcej niż połowa łącznej wartości imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, realizowanych w okresie obowiązywania ostatniego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, posiadanego przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, dotyczy okresu kolejnych 3 miesięcy kalendarzowych,
- 2) jeżeli więcej niż połowa łącznej wartości imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, realizowanych w okresie obowiązywania ostatniego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, posiadanego przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, dotyczy destynacji w jednym kraju.

W takich przypadkach występuje ryzyko kumulacji potencjalnych zwrotów wypłat podróży w krótkim czasie, gdy np. w danym kraju wystąpią okoliczności uniemożliwiające zrealizowanie imprez turystycznych. Konieczność zwrotu środków w dużej wysokości i w krótkim czasie może prowadzić do niewypłacalności przedsiębiorcy.

W rozporządzeniu ma też być określony maksymalny stosunek łącznej wartości udzielanych poręczeń, o których mowa wyżej, do wysokości środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym. Proponuje się, aby wynosił on 80%. Poręczenie nie mogłoby zostać udzielone, jeśli po jego udzieleniu, stosunek łącznej wartości udzielonych poręczeń do wysokości środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym przekroczyłby 80%.

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym rozporządzenie powinno też określić wysokość zapłaty za udzielenie poręczenia. Proponuje się, aby wynosiła ona 0,1% wysokości udzielanego poręczenia, jednak nie mniej niż 300 zł.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki w sprawie poręczenia udzielanego z Turystycznego Funduszu Pomocowego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Borys, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu dr Dominik Borek, Dyrektor Departamentu Turystyki w Ministerstwie Sportu i Turystyki tel.: 22 49 69 301; e-mail: Dominik.Borek@msit.gov.pl	Data sporządzenia 1.09.2025 r. Źródło: inne Deregulacja Nr w wykazie prac
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie jest wydawane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w przepisie art. 15kc ust. 19f ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 764 oraz z ...).

Zgodnie z tymi regulacjami rozporządzenie ma określać maksymalną wartość poręczenia udzielanego z Turystycznego Funduszu Pomocowego organizatorom turystyki oraz przedsiębiorcom ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych na zabezpieczenie ich ewentualnych zobowiązań względem podmiotu udzielającego gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, związanych z udzielaną gwarancją, w przypadku gdy ten podmiot wymaga zabezpieczenia w postaci kaucji, depozytu, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Uwzględniając wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym proponuje się, aby maksymalna wysokość jednego poręczenia:

- 1) nie przekraczała 12,5% sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 2) nie przekraczała 25% zabezpieczenia ewentualnych zobowiązań organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych żadanego przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 3) nie przekraczała połowy nadwyżki sumy gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej ponad łączną wartość wszystkich zabezpieczeń wymaganych przez podmiot udzielający gwarancji ubezpieczeniowej albo gwarancji bankowej;
- 4) nie przekraczała 17,5% środków zgromadzonych w Turystycznym Funduszu Pomocowym na koniec roku poprzedzającego udzielenie poręczenia.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W odniesieniu do projektowanych zmian brak jest jednolitego rozwiązania na szczeblu UE. Poszczególne kraje stosują własne modele zabezpieczenia interesów podróżnych na wypadek niewypłacalności touroperatorów. Rozwiązania z innych krajów nie stanowią punktu odniesienia dla projektowanych przepisów.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy turystyczni	5300 podmiotów	Ewidencja TFG https://ewidencja.ufg.pl/ewidencja	Zmniejszenie kosztów zabezpieczeń i ułatwienie ich pozyskiwania; zmiany w zakresie obowiązku prowadzenia, w tym aktualizowania, przez przedsiębiorców turystycznych wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów w zakresie powiązanych usług turystycznych w systemie teleinformatycznym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG) lub odpowiedniego, terminowego przekazywania danych, jeśli nie prowadzą tego wykazu w systemie teleinformatycznym UFG.
Zakłady ubezpieczeń i banki udzielające zabezpieczeń finansowych przedsiębiorcom turystycznym	15 Zakładów ubezpieczeń / 27 banków i banków spółdzielczych	Ewidencja TFG	Ograniczenie tempa wzrostu ryzyka obejmowanego gwarancjami ubezpieczeniowymi w ślad za rozwojem skali działalności przedsiębiorców turystycznych, a w rezultacie zmniejszenie presji na wzrost kapitałów zakładów ubezpieczeń bądź koniecznej do uzyskania pojemności reasekuracyjnej. Możliwe zmniejszenie tempa wzrostu przychodów ze składek ubezpieczeniowych na skutek ograniczenia poziomu ryzyka lub podziału między różne podmioty.
Obywatele (korzystający z usług przedsiębiorców turystycznych)	9 mln rocznie	TFG	Zmniejszenie ryzyka negatywnych skutków zawirowań na światowych rynkach reasekuracyjnych, które mogłyby stanowić barierę rozwoju dla przedsiębiorców turystycznych w Polsce.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1		Przejęcie części ryzyka przez Turystyczny Fundusz Pomocowy (TFP) prowadzony przez UFG przez mechanizm częściowego poręczenia kwot związanych z wymaganymi przez zakłady ubezpieczeń lub banki zabezpieczeniami. Projekt przewiduje określanie m.in. limitów maksymalnej wartości poręczenia udzielanego przez TFP, dzięki czemu będzie możliwe elastyczne dostosowywanie poziomu przejmowanego przez

			TFP ryzyka do wysokości środków zgromadzonych w TFP oraz poziomu ryzyka przedsiębiorców.
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
Zaplanowano konsultacje publiczne i opiniowanie. Czas na zgłaszanie uwag: 30 dni od dnia otrzymania projektu. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. <i>o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa</i> (Dz. U. z 2025 r. poz. 677), a także § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806 oraz z 2025 r. poz. 408), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Sportu i Turystyki oraz na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Ze względu na specyfikę regulacji objętych projektowanym rozporządzeniem projekt zostanie skierowany w ramach konsultacji do m.in. następujących podmiotów: 1. Polska Izba Turystyki; 2. Izba Turystyki RP; 3. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystyki; 4. Polska Izba Turystyki Młodzieżowej; 5. Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki Lewiatan; 6. Forum Turystyki Przyjazdowej; 7. Polska Izba Turystyki; 8. Forum Regionalnych Organizacji Turystycznych; 9. Ogólnopolskie Porozumienie Lokalnych Organizacji Turystycznych; 10. Polskie Stowarzyszenie Turystyki; 11. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego; 12. Polska Federacja Campingu i Caravaningu; 13. Polskie Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych; 14. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”; 15. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze; 16. Stowarzyszenie Hotele Historyczne w Polsce; 17. Stowarzyszenie Mieszkaniczyk; 18. Fundacja Polskie Hotele Niezależne; 19. Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel; 20. Rada Przemysłu Spotkań i Wydarzeń Together; 21. Stowarzyszenie Branży Eventowej; 22. Turystyczna Organizacja Otwarta; 23. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny; 24. Polska Organizacja Turystyczna; 25. Polska Izba Ubezpieczeń; 26. Stowarzyszenie Porozumienie Gmin Górskich; 27. Rada Działalności Pożytku Publicznego; 28. Rada Dialogu Społecznego; 29. Pracodawcy RP; 30. Związek Pracodawców Business Centre Club; 31. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców; 32. Federacja Przedsiębiorców Polskich; 33. Związek Miast Polskich; 34. Unia Metropolii Polskich; 35. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze – Komisja Turystyki Górskiej; 36. Polskie Towarzystwo Tatrzańskie; 37. Towarzystwo Turystów Przyrodników i Krajoznawców; 38. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek Zagranicznych w Warszawie; 39. Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne; 40. Sektorowa Rada ds. Kompetencji w Turystyce.			

Projektodawca dokona analizy zgłaszanych uwag w ramach konsultacji. Projekt zostanie poddany także dalszym konsultacjom oraz zaopiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń													

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	253	299	348	366	403	515	515
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystających z poręczenia TFP: 10 Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystająca z możliwości dywersyfikacji dostawców zabezpieczenia finansowego: 10						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystających z poręczenia TFP: 135 (liczba przedsiębiorców aktualnie posiadających zabezpieczenie finansowe w wysokości co najmniej 250.000 euro, którzy potencjalnie mogliby skorzystać z poręczenia z TFP). Liczba przedsiębiorców turystycznych korzystająca z możliwości dywersyfikacji dostawców zabezpieczenia finansowego: 5290 (liczba wszystkich przedsiębiorców z tego sektora, którzy potencjalnie mogliby skorzystać z dywersyfikacji). Biorąc pod uwagę rosnące obroty w turystyce wyjazdowej projekt może objąć swą regulacją w zakresie udzielanych poręczeń około 200 przedsiębiorców turystycznych.						

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	
	(dodaj/usuń)	
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zmniejszenie ryzyka negatywnych skutków zawirowań na światowych rynkach reasekuracyjnych, które mogłyby stanowić barierę rozwoju dla przedsiębiorców turystycznych w Polsce. Precyzyjne informowanie podróżnych przez podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych o wszystkich zawartych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych umowach gwarancji oraz zasadach dochodzenia roszczeń.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Ułatwienie przedsiębiorcom turystycznym pozyskiwania obligatoryjnego zabezpieczenia finansowego.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wartość wpływu na konkurencyjność w ujęciu pieniężnym dla dużych przedsiębiorstw oszacowano jako wartość poręczeń udzielonych przez TFP. Zarówno zabezpieczenia finansowe jak i w rezultacie poręczenia będą odnawiane co do zasady w cyklach rocznych, w związku z powyższym jako wartość łączną dla lat 0-10 podano najwyższą z oszacowanych wartości. Suma wartości z poszczególnych lat prezentowałaby nieprawidłową wartość wpływu na przedsiębiorczość. Założenia, które zostały przyjęte do oszacowania wpływu na przedsiębiorców to: 391 mln zł - planowany stan środków w TFP na koniec 2025 r., 75 mln zł - rezerwa na wypadek zdarzeń objętych ochroną TFP (wypłaty lub dotacje w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności), 316 mln zł (391-75) – wysokość środków możliwych do przeznaczenia na poręczenia. Ponadto przyjęto, że przepisy dotyczące poręczeń wejdą w życie z początkiem roku 2026 oraz założono wzrost liczby osób korzystających z usług przedsiębiorców turystycznych na poziomie 5% rocznie (co przełoży się na analogiczny, roczny wzrost składek na TFP). Mając na uwadze powyższe założenia: - w roku „0”, poręczenia zostaną udzielone na kwotę równą 80% planowanych na ten cel środków TFP ($316 \cdot 0.80 = 253$ mln zł), - w roku „1”, poręczenia zostaną udzielone na kwotę równą 90% planowanych na ten cel środków TFP ($316 \cdot 0.90 \cdot 1.05 = 299$ mln zł), - w kolejnych latach środki na poręczenia zostaną wykorzystane już w 100%. Założono, że wprowadzenie poręczeń nie będzie miało wpływu na dochody zakładów ubezpieczeń i banków. Poręczenie z TFP ma częściowo zastąpić zabezpieczenia wymagane przez gwaranta od przedsiębiorcy turystycznego (w formie kaucji lub depozytu) na poczet udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej. W związku z powyższym poręczenie będzie miało wpływ na zwiększenie płynności finansowej przedsiębiorców turystycznych, a nie na dochody gwarantów.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Umowy w zakresie poręczeń będą zawierane przez system elektroniczny UFG

9. Wpływ na rynek pracy		
Nie dotyczy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przewiduje się, że rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie dotyczy		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		